

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ
СУМСЬКА ФІЛІЯ

Кафедра гуманітарних дисциплін

МЕТОДИЧНІ МАТЕРІАЛИ
ДО СЕМІНАРСЬКИХ ЗАНЯТЬ
з навчальної дисципліни «Соціологія»
обов'язкових компонент
освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
262 Правоохоронна діяльність (поліцейські)

Суми 2024

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 14.08.2024 № 8

СХВАЛЕНО

Вченою радою Сумської філії
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 08.07.2024 № 8

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з гуманітарних та
соціально-економічних дисциплін
Протокол від 13.08.2024 № 7

Розглянуто на засіданні кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ (протокол від
27.06.2024 № 22)

Розробник:

Доцент кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського
національного університету внутрішніх справ, кандидат філософських наук
Тетяна ПОНОМАРЕНКО

Рецензенти:

1. Доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського
національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент
Олена МАРКОВА
2. Доцент кафедри всесвітньої історії, міжнародних відносин та методики
навчання історичних дисциплін Сумського державного педагогічного
університету імені А. С. Макаренка, кандидат філософських наук, доцент
Ігор СНЕГІРЬОВ

1. Розподіл часу навчальної дисципліни за темами (денна форма навчання)

Номер та назва навчальної теми	Кількість годин відведених на вивчення навчальної дисципліни						Вид контролю
	Всього	з них:					
		Лекції	Семінарські заняття	Практичні заняття	Лабораторні заняття	Самостійна робота	
Семестр № 3							
Тема № 1. Предмет, об’єкт, методи та функції соціології	10	2	4			4	
Тема № 2. Соціологія особистості	10	2	2			6	
Тема № 3. Соціологія девіантної поведінки	10	2	2			6	
Тема № 4. Суспільство як цілісна система	10	2	2			6	
Тема № 5. Соціальна структура суспільства	10	2	4			4	
Тема № 6. Соціальні організації та соціальні інститути	8	2	2			4	
Тема № 7. Соціологія політики	10	-	2			8	
Тема № 8. Конфлікт як форма суспільних відносин	10	2	2			6	
Тема № 9. Соціологічні дослідження	12	2	4			6	
Всього за семестр № 3	90	16	24	-	-	50	залік

2. Методичні вказівки до семінарських занять

Тема № 1. Предмет, об'єкт, методи та функції соціології

Семінарське заняття. Предмет, об'єкт, методи та функції соціології

Навчальна мета заняття: засвоїти особливості соціології як науки про суспільство, специфіку її структури, функцій, принципів та законів; визначити місце соціології у системі суспільних наук; визначити передумови виникнення соціології, специфіку основних етапів розвитку соціологічної думки: протосоціології, класичної соціології, сучасної соціології з новітнім періодом; визначити особливості соціологічної думки України.

Кількість годин: 4

Навчальні питання:

1. Поняття соціології, її об'єкт та предмет.
2. Принципи об'єктивності, історизму та системній підхід як методи соціального пізнання. Закони соціології.
3. Структура і функції соціологічної науки.
4. Соціологія в системі суспільних наук.
5. Історичні передумови виникнення соціології. Соціально-філософські проблеми суспільства і соціального пізнання у працях давньогрецьких та середньовічних мислителів.
6. О. Конт – засновник соціологічної науки.
7. Соціологічні школи кінця XIX – початку XX ст. (Г. Спенсер, Ж. А. Де Гобіно, Г. Т. Бокль, Л. І. Мечніков, М. Лацарус, Г. Лебон та інші).
8. Класичний період в розвитку світової соціології (К. Маркс, Е. Дюркгайм, М. Вебер).
9. Сучасні соціологічні парадигми.
10. Соціологічна думка України.

Методичні вказівки

Розпочинаючи роботу над *першим питанням*, особливу увагу зверніть на категоріальний апарат. Доцільно завести власний словник-довідник соціологічних термінів. Не намагайтесь запам'ятовувати визначення у повному обсязі. Натомість прагніть виокремити «базові» поняття, які лежать у їхній основі.

Перш ніж перейти до розгляду об'єкта та предмета соціології як науки, доцільно пригадати методологічне значення поняття об'єкта та предмета наукового дослідження. Об'єкт науки – це емпірично дана реальність, яка існує незалежно від нашого знання. Це можуть бути фізичні тіла, які взаємодіють один з одним, живі організми або людина. Визначаючи предмет дослідження, ми часто абстрактно виділяємо одну чи кілька сторін об'єкта, не враховуючи вплив інших, нами не виокремлених. Кожному об'єкту дослідження можуть відповідати кілька предметів вивчення. Визначення об'єкта та предмета

соціології як науки тісно пов'язане з історією її становлення. Тож, щоб зрозуміти, як формувались основні категорії соціології, необхідно звернутись до історії їх формування. Доцільно порівняти декілька визначень поняття «соціологія», її об'єкта та предмета, зроблених О. Контом, Г. Спенсером, Е. Дюркгаймом, М. Вебером і сучасними соціологами. Спробуйте прокоментувати виявлені вами відмінності.

Розглядаючи питання наукової мови соціології, особливу увагу зверніть на поняття «соціальне», яке є базовою категорією соціології. Її розробці та поясненню присвячені ґрунтовні соціологічні теорії (теорія соціальної дії, теорія соціальної комунікації тощо). «Соціальне» трактується в соціології як якісна характеристика форм, засобів та суті людської взаємодії; як сукупність певних рис та особливостей суспільних відносин, інтегрована індивідами, спільнотами у процесі спільної діяльності в конкретних умовах, яка виявляється в їх стосунках, ставленні до свого місця в суспільстві, явищ і процесів суспільного життя.

Розглядаючи *друге питання*, варто пам'ятати, що соціологія, як і інші науки, вивчаючи свій об'єкт і предмет, використовує загальнонаукові та специфічні соціальні закони. Загальнонаукові закони та закономірності як відображення стійких, повторюваних об'єктивних зв'язків природних і суспільних процесів та явищ вивчає філософія. Насамперед це всезагальні закони: закон єдності та боротьби протилежностей; закон взаємного переходу кількісних характеристик у якісні, а якісних – у нові кількісні; закон заперечення заперечення, що об'єктивно діють і в природі, і в суспільстві. Особливість соціології як науки полягає у тому, що соціальні зв'язки та відносини вивчаються на рівні специфічних соціальних законів і закономірностей.

При роботі над *третьім питанням* – про структуру соціологічних знань – зверніть увагу на існування різних підходів до визначення критеріїв структурування і кількості рівнів соціології – від найпростішого поділу соціології на фундаментальну та прикладну до виокремлення семи рівнів соціологічного теоретизування. Охарактеризуйте трирівневу структуру соціології: визначте суть і завдання теоретичної соціології, теорій середнього рівня (спеціальних і галузевих) та емпіричної соціології. Сучасна соціологія виробляє та використовує поряд із традиційними нові поняття та підходи. Так, дедалі більшої популярності набуває структурування соціологічних теорій за парадигмами. Парадигма трактується як сукупність основних положень і принципів, які лежать в основі тієї чи іншої теорії, володіє специфічним категоріальним апаратом і визнається певною групою вчених. Визначення соціологічних парадигм знаходиться на стадії формування, існують певні розбіжності в їх групуванні та характеристиці. Виокремлюють макро- та мікро-, теоретичну та емпіричну парадигми. Дж. Рітцер, сучасний американський соціолог, виділяє парадигму соціальних фактів, парадигму соціальних дефініцій, парадигму соціальної поведінки. У вітчизняній соціології поширений підхід, за яким всі соціологічні парадигми умовно поділяють на три групи: структурно-функціональні, інтерпретативні та інтегральні (об'єднуючі). Кожна

парадигма достатньо вибіркова в плані оцінки факторів суспільного розвитку (економіка, культура, природа, індивід); характеризується наданням пріоритету в дослідженні певних сторін соціокультурних реалій (солідарність або конфліктність тощо); формує власну методику дослідження поведінки людей. Саме це дає підстави вважати соціологію поліпарадигмальною наукою.

При розгляді *четвертого питання* потрібно визначити місце соціології в системі соціогуманітарних наук. Серед суспільних та гуманітарних наук соціологія займає особливе місце. Це пояснюється тим, що вона включає в себе теорію суспільства, або загальну соціологічну теорію, яка виступає теорією і методологією інших суспільних та гуманітарних наук; техніка та методика вивчення людини та її діяльності, методи соціального виміру, розроблені соціологією, є необхідними і використовуються у різних наукових галузях; склалася ціла система досліджень, які проводяться на стику соціології та ін. наук. Нині соціологія успішно кооперує свою діяльність також з природничими та технічними науками, утворюючи спеціальні відгалуження знань на стику наук. Відбувається своєрідна «соціологізація» наук, з'являються такі невідомі досі напрями, як біосоціологія, соціологія населення, соціологія епідемій, соціологія інфаркту, соціологія злочинності, соціологія менеджменту, соціологія підприємницької діяльності тощо.

Можливості застосування соціологічного знання продовжують викликати дискусії про «публічну соціологію», «соціологію участі» (А. Турен). Характеристику функцій соціології слід пов'язувати з визначенням ролі соціології у суспільстві перехідного періоду, яким сьогодні є українське суспільство. Намагайтесь доповнити теоретичний матеріал практичними прикладами. Необхідно пам'ятати, що результативність реалізації функцій залежить від суспільних закономірностей, соціальних умов, рівня організації соціологічної діяльності, зв'язків соціології з життям суспільства, від професійної підготовки соціологічних кадрів.

Цікавим є питання співвідношення методики соціологічних досліджень і «здорового глузду», яким послуговуються люди у повсякденному житті, пояснюючи чи коментуючи явища суспільного життя. Звичайно, соціологічна теорія пов'язана з буденним мисленням, адже «стихійним соціологом» стає кожен із нас, коли намагається пояснити чи прокоментувати події та явища суспільного життя. Та чи завжди наші судження правильні? Життя доводить, що залежності між соціальними явищами значно складніші, ніж це видається на перший погляд. Саме тому Р. Мертон, відомий американський соціолог, зазначав, що соціології як науці, на відміну від здорового глузду, притаманний «систематизований скептицизм». Щоб зазирнути в суть соціальних явищ, дати їм глибоке, всебічне пояснення, соціологи повинні систематично, за допомогою свого теоретико-методологічного інструментарію, піддавати сумніву соціальні реалії, намагаючись виявити рівень стійкості зв'язків, взаємозалежностей (кореляцій) між ними. Саме цим визначається специфіка соціологічного мислення та уяви.

При з'ясуванні *п'ятого питання*, звертаючись до аналізу історії розвитку соціології як самостійної науки, перш за все необхідно визначити хронологічні

рамки її існування. Соціологію можна визнати як відносно молоду галузь людського знання, становлення якої припадає на кінець 30-х та 40-і роки XIX сторіччя, пов'язано з іменем О. Конта.

Періодизація розвитку соціологічної науки має велике значення не лише в історико-соціологічному контексті, але й для кращого розуміння проблеми трансформації предмета цієї науки. Існує декілька спроб такої періодизації. Однією з найбільш вдалих вважається періодизація розвитку соціології, запропонована Мартіном Елброу, який виокремлює п'ять етапів функціонування соціології як самостійної галузі наукового знання:

1) «універсалізм», або класична стадія розвитку соціології (О. Конт, Г. Спенсер, К. Маркс);

2) період становлення «національних шкіл» (Е. Дюркгайм, М. Вебер, Г. Зіммель, В. Парето);

3) період протистояння соціологів двох протилежних напрямків: марксистської соціології та соціології структурно-функціонального аналізу (Т. Парсонс, Р. Мертон, Ю. Габермас, Ч. Мілс, Е. Гоулднер);

4) період «індигенізації», чи «отуземлення» соціології, поява національних соціологічних шкіл у країнах «третього світу»;

5) період «глобалізації» (П. Бурдьє, Е. Гіденс, Н. Луман, З. Бауман, Е. Валерстайн, Ж. Бодрійар, Ж.-Ф. Ліотар).

При висвітленні *шостого питання* необхідно проаналізувати діяльність та наукові досягнення в галузі соціології Огюста Конта, який увійшов в історію суспільної думки як засновник позитивістської філософії та позитивістської соціології, спрямованих на вивільнення науки від абстрактної філософії (метафізики) та теології. Його основні твори – «Курс позитивної філософії» та «Система позитивної політики», в яких він доводить, що кризове становище, в якому тривалий час перебували найцивілізованіші народи, допоможуть подолати лише позитивні знання, що ґрунтуються на спостереженні об'єктивних реалій та протистоять химерним, нереальним, абстрактним, релігійно-міфологічним знанням.

Новаторською стала вимога О. Конта до соціології: вивчати закони явищ, що спостерігаються, а не шукати апіорних, тобто існуючих до будь-якого досвіду, первісних, неземних причин; обґрунтовувати достовірність, істинність своїх висновків на фактах та на зв'язках, а не на філософській інтерпретації розуміння історії.

Варто звернути увагу, що соціологію О. Конт ділить на дві частини – соціальну статичку та соціальну динаміку. *Соціальна статика* – це, по суті, анатомія суспільства, теорія суспільного порядку, раціональна, ефективна організація суспільства, досягнення соціальної гармонії (консенсусу). Вона покликана вивчати умови панування та закони функціонування соціальних систем. *Соціальна динаміка* вивчає закони розвитку соціальних систем та їх зміни. Тобто соціальна динаміка, за О. Контом, – це позитивна теорія соціального розвитку реальних явищ і процесів соціального життя суспільства, реальних соціальних систем.

Таким чином, О. Конт уперше обґрунтував необхідність наукового підходу

до вивчення суспільства та можливість пізнання законів його розвитку; визначив та обґрунтував соціологію як особливу, самостійну науку про суспільство, поставив питання про організацію та проведення емпіричних досліджень у науці, окреслив загальні контури соціальної структури та основних соціальних інститутів суспільства.

При висвітленні *сьомого питання* варто звернути увагу, що перша половина XIX ст. – період бурхливого промислового розвитку передових країн, що пов'язано з використанням досягнень науки й техніки, фундаментальними відкриттями практично в усіх галузях природознавства. В той же час відбуваються складні масштабні та гострі соціально-політичні конфлікти та зміни, особливо у Франції.

Прихильник позитивістської соціологічної теорії, англійський філософ та соціолог Герберт Спенсер (1820-1903), вважаючи, що суспільство розвивається і як природа, і як живий організм, прагнув провести якомога більше емпіричних досліджень для підтвердження еволюційної гіпотези розвитку суспільства.

Г. Спенсер послідовно розробляв та обґрунтовував еволюційну теорію розвитку суспільства, намагався провести аналогію між біологічним організмом та суспільством як соціальним організмом, твердив, що безперервний розвій суспільства дозволяє розглядати його як організм, що розвивається еволюційним шляхом від зародків невеликих мас, збільшення кількості одиниць та розширення спільностей у великі спільності, у суспільство як цілісний організм. Ніяких революцій у цьому процесі, вважав Спенсер, не потрібно.

На відміну від О. Конта, Г. Спенсер не розглядав соціальну еволюцію як прямолінійний процес, добре усвідомлюючи обмежений характер «створення нарисів емпіричної соціології» та ін. Ідеї Г. Спенсера згодом використані й далі розвинуті сучасною західною соціологією, зокрема структурним функціоналізмом Талкотта Парсонса.

Особливу увагу варто також звернути на основні соціологічні ідеї Ж. А. Де Гобіно, Г. Т. Бокля, Л. І. Мечнікова, М. Лацаруса, Г. Лебона та інших.

При висвітленні *восьмого питання* варто звернути увагу, що вагомий внесок у розвиток соціологічної думки зробили німецькі філософи та соціологи К. Маркс (1818-1883) та Ф. Енгельс (1820-1895), які прагнули по-новому осмислити майже всі соціальні науки та одними з перших почали використовувати емпіричні соціологічні дослідження. Треба зазначити, що марксизм розглядає ідеї в комплексі соціально-культурних цінностей суспільного розвитку, що існували тоді в реальному житті суспільства. Тому неправомірно ототожнювати погляди К. Маркса та Ф. Енгельса з ленінізмом, троцькізмом, сталінізмом, марксизмом тощо. Однак слід чітко визначити й аналізувати категоричні помилки марксизму, його висновки про абсолютність класової боротьби, неминучість диктатури, роль насильства, які не підтвердились історичним розвитком і призвели до великих втрат у багатьох країнах світу.

Засновником нової французької соціологічної школи став соціолог і філософ Еміль Дюркгайм (1858–1917). Його численні праці впливали й

продовжують впливати на розвиток соціологічної думки.

Особливо вагомий внесок Е. Дюркгайма зробив у розуміння проблеми предмета та методу соціології як самостійної науки з позицій структурного функціоналізму, основною суттю якого є висновок про те, що структура суспільства – це сукупність фактів у їх функціональній взаємодії та взаємозалежності. Соціальні факти (соціологізми) існують, за Е. Дюркгаймом, поза людиною та впливають на людину примусово. Головна особливість методу Е. Дюркгайма – з'ясувати соціальне соціальним – полягає у тому, що цінності та ідеї втілюються в соціальні норми й стають важелями соціальної регуляції.

Е. Дюркгайм сформулював концепцію еволюційного розвитку суспільства від механічної до органічної солідарності. Він твердив, що в традиційних суспільствах існує лише механічна солідарність на основі подібності індивідів, одноманітності виконуваних ними функцій. У суспільствах, де поділ праці набирає різноманітних форм, кожен індивід починає здійснювати спеціальну функцію, формується новий тип солідарності. Таке суспільство нагадує організм з його різноманітними органами, що відіграють певну своєрідну роль у його межах, організм, де формується органічна солідарність людини зі своїми духовними та моральними цінностями. Соціологія не сприяє пом'якшенню або навіть зняттю конфліктів.

На якісно новий рівень соціологія як наука підноситься в кінці XIX – на початку XX ст. завдяки розробці німецьким соціологом Максом Вебером (1864–1920) концепції «розуміючої соціології» та теорії «соціальних дій».

Головна ідея соціології М. Вебера – обґрунтування можливості максимально раціональної поведінки, що виявляється у всіх сферах взаємодії людей. Методологічні принципи соціології М. Вебера пов'язані з іншими теоретичними системами, характерними для суспільствознавства, – позитивізмом О. Конта та Е. Дюркгайма, соціологією марксизму та ін. М. Вебер розглядав цінності як вираження загальних установок певного періоду розвитку суспільства, тому вони, як інструменти розуміння явищ, процесів, людського суспільства в цілому та поведінки окремих його членів, визначаються характером історичної епохи, накреслюючи спільну лінію прогресу цивілізації. Щоб з'ясувати справжні причинні зв'язки явищ у суспільстві та дати осмислене тлумачення людської поведінки, доцільно сконструювати недійсне – запозичені з емпіричної реальності ідеально-типові конструкції, які виражають те, що є характерним для багатьох суспільних явищ. Такий ідеальний тип розглядається М. Вебером як засіб, що дозволяє розкрити загальні правила подій.

При висвітленні *дев'ятого питання* необхідно усвідомити, що сучасну теоретичну соціологію складають макро- та мікросоціологічні теорії. Основними макросоціологічними теоріями є структурний функціоналізм (Т. Парсонс, Р. Мертон) і теорія соціального конфлікту (К. Маркс, Г. Зіммель, Л. Козер, Р. Дарендорф). Ці теорії зосереджені на виявленні закономірностей становлення та розвитку соціальних систем і виходять з аналізу великих спільнот (соціальних груп, страт, націй тощо). Згідно з ними різні мікропрояви і

процеси (поведінка особистості, міжособистісні відносини тощо) розглядаються під кутом зору закономірностей макрорівня.

У межах мікросоціологічних теорій здійснюється аналіз «мікрооб'єктів»: міжособистісних взаємодій, стосунків, комунікативних зв'язків у малих групах, поведінки особистості, окремих соціальних явищ, процесів тощо. В основу мікросоціологічного аналізу покладено дослідження повсякденної взаємодії людей. Макросоціологічні явища розглядаються представниками мікросоціології як неправомірні абстракції, реальність яких неможливо довести емпірично. До мікросоціологічних теорій відносять: символічний інтеракціонізм (Дж.-Г. Мід, Г. Блумер, А. Роуз, Г. Стоун), теорію соціального обміну (Дж. Хоманс, П. Блау, Р. Емерсон), феноменологічну соціологію (А. Шюц), етнометодологію (Г. Гарфінкель, Д. Дуглас, П. Мак-Хью), психоаналітичні теорії (З. Фрейд, Е. Фромм, Л. Уорд, Ф. Гіддінгс).

При аналізі *десятого питання* слід звернути увагу на те, що соціологічна думка в Україні як цілісний еволюційний процес досліджувалась недостатньо. При тому, що українська соціально-політична теорія має давню історію, початком української соціології прийнято вважати кінець XIX – початок XX ст. Серед учених, які досліджували проблеми українського суспільства, слід виділити насамперед М. Драгоманова, Ф. Вовка, І. Подолинського, М. Ковалевського, О. Потебню, Б. Кістяківського, М. Шаповала, В. Липинського. Вагомий внесок у розвиток вітчизняної соціології зробив М. Грушевський. У період еміграції він створив у Відні Український соціологічний інститут, де зібрав учених, які займалися соціологічною проблематикою. Із кінця 1920-х до кінця 1950-х рр. соціологія була оголошена «буржуазною наукою» і заборонена в СРСР. Але з кінця 1950-х рр. соціологія обмежено функціонувала в межах філософії. Лише у 1988 р. влада офіційно визнала соціологію окремою наукою. Після цього розпочався її бурхливий розвиток як науки і навчальної дисципліни.

Питання цільових виступів

1. У чому полягає відмінність між об'єктом та предметом науки?
2. Особливості соціології як науки про суспільство.
3. Охарактеризуйте понятійно-категоріальний апарат соціології.
4. Наукові дискусії щодо предмету соціологічного знання.
5. Охарактеризуйте суть макро- та мікросоціологічних підходів до вивчення соціальної реальності.
6. З'ясуйте актуальність соціологічної освіти для спеціалістів вашого профілю.
7. Роль соціальних функцій соціології.
8. Чи виконує соціологія ідеологічну функцію в сучасному українському суспільстві?
9. Охарактеризуйте зв'язок соціології з іншими науками.
10. Глобалізація з точки зору соціології.
11. Поясніть розуміння Г. Спенсером суспільства як організму.
12. Як ставився Е. Дюркгайм до приватної власності та нерівності людей?

13. Охарактеризуйте три стадії історичного розвитку (за О. Контом) та висловіть своє ставлення до цієї теорії.
14. Обґрунтуйте значення праць Г. Спенсера для розвитку соціології.
15. У чому суть учення Е. Дюркгайма про релігію та мораль?
16. Охарактеризуйте концепцію соціальної солідарності Е. Дюркгайма.
17. До яких висновків прийшов М. Вебер у дослідженнях взаємозв'язків економічної, політичної та духовної сфер суспільства?
18. Які типи політичного панування у характеристиці М. Вебера властиві давнім суспільствам; сучасним західним країнам? Поясніть свою точку зору.
19. Що означає харизматичний тип панування (за М. Вебером) і чи можливий він у сучасних умовах?

Тема рефератів

1. Соціологія як особлива форма соціального пізнання.
2. Роль соціології в осмисленні та аналізі суспільних явищ і процесів в сучасному суспільстві.
3. Специфіка, критерії науковості та перспективи розвитку соціологічних знань у сучасному світі.
4. Основні теоретичні парадигми в соціології.
5. Р. Мертон про історію та систематику соціологічної теорії.
6. Теоретичні засади вивчення понять «суспільство» та «соціальне» в соціології.
7. Специфіка соціологічного мислення та уяви (Ч. Міллс, П. Штомпка).
8. Основні теоретичні напрями вивчення соціальної взаємодії в соціологічній теорії.
9. Е. Гіденс про теоретичні дилеми та завдання сучасної соціології.
10. Вітчизняні соціологи про завдання та перспективи розвитку соціології в Україні.
11. Місце О. Конта в історії соціології.
12. Творчість К. Маркса та її теоретичні й практичні інтерпретації.
13. Ціннісно-нормативна зумовленість суспільства в розумінні Е. Дюркгайма.
14. Праця М. Вебера «Протестантська етика і дух капіталізму».
15. Основні теоретичні парадигми в соціології.
16. Е. Гіденс про теоретичні дилеми та завдання сучасної соціології.
17. Політична соціологія Михайла Драгоманова.
18. «Генетична соціологія» Михайла Грушевського.
19. Теоретична спадщина Микити Шаповала.
20. Теорія еліт В. Липинського.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL:

https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf

3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf

4. Злобіна О. Ланцюги розчарувань: сучасні тренди емоційних трансформацій в українському суспільстві. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. 37–52. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

5. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>

6. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

7. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>

8. Соціологія : підручник / М. П. Козирєв. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

Тема № 2. Соціологія особистості

Семінарське заняття. Соціологія особистості

Навчальна мета заняття: розкрити сутність понять «людина», «індивід», «особистість», «індивідуальність», показати їх співвідношення; розкрити сутність соціалізації особистості, визначити агентів соціалізації; усвідомити сутність та причини девіантної поведінки.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Особливості соціологічного аналізу особистості.
2. Соціальна структура особистості. Поняття соціального статусу та соціальної ролі.
3. Механізми, шляхи, етапи, засоби соціалізації особистості.
4. Потреби, їх роль у життєдіяльності людини. Види потреб. Інтереси, їх види. Мотивація як чинник саморегуляції поведінки, види мотивації. Функціональна спрямованість мотивів.
5. Роль стимулів у формуванні мотивації.

Методичні вказівки

При розгляді *першого питання* необхідно дати визначення понять «людина», «індивід», «індивідуальність», «особистість», а також розкрити специфіку соціологічного розуміння сутності людини. Сукупність різних підходів щодо розуміння сутності людини можна звести до трьох основних концепцій проблеми людини, залежно від трактування співвідношення біологічного та соціального: біологізаторська, соціологізаторська, біосоціальна.

Біологізаторська концепція визначає біологічні фактори як основні в життєдіяльності людини. Одним із представників такого розуміння природи людини був З. Фройд, який звернув увагу на негативні ірраціональні властивості людини, пов'язані з її біологічною природою і психікою. Він стверджував, що сексуальні потреби є головними в людській природі й „доводи розуму безсилі проти їх пристрастей”.

Сутність соціологізаторського розуміння людини полягає у трактуванні її як суто соціальної, предметно-діяльнісної істоти, лише як носія суспільних характеристик. Для цього підходу характерне перебільшення ролі соціальних впливів на людину; абсолютизація ролі соціального стосовно психіки людини; ігнорування індивідуального рівня буття людини; ігнорування індивідуальних відмінностей людей. Як бачимо, ані біологізаторська, ані соціологізаторська концепції не в змозі дати наукові пояснення природи людини. На думку П. Сорокіна, людина та її історія виявляються найскладнішими явищами у світі. Пояснити їх за допомогою якогось одного принципу – справа безнадійна. Звідси – хибність і безнадія моністичних теорій, що роблять спроби пояснити історію та діяльність людей за допомогою якогось одного фактора.

У прагненні подолати однобічність й об'єднати раціональні елементи кожної з розглянутих крайніх позицій, виникла біосоціальна концепція людини. Згідно цієї концепції людська природа розглядається як біосоціальна. Людина при цьому розглядається як істота, що живе за біологічними та соціальними законами. У ній існують як соціальна (головна), так і повноцінна біологічна сторони, які перебувають у станів діалектичної єдності.

Готуючись до *другого питання*, варто виходити з того, що у сучасній соціології окреслилися два підходи до аналізу соціальної структури особистості – нормативний і функціональний.

Суть нормативного підходу полягає в тому, що він допомагає віднайти ті найсуттєвіші ознаки, яким особистість має відповідати в ідеалі. Серед нормативних елементів особистості виділяють світогляд, духовне багатство, високу мораль.

Функціональний підхід, на відміну від нормативного, допомагає виявити ті якості або властивості, якими людина наділена як реальний суб'єкт життєдіяльності. Виходячи з функціонального підходу, у структурі особистості можна виділити три основні елементи: соціальний статус, соціальну роль, спрямованість особистості.

Соціальний статус визначається у соціології як становище індивіда чи соціальної групи стосовно інших індивідів, груп, яке пізнається за соціально значущими для даної системи ознаками. У найзагальнішому розумінні соціальний статус особистості у суспільстві пов'язують, як правило, з віком, статтю, походженням, професією, сімейним станом.

У західній соціології дослідження соціального статусу значною мірою спираються на концепцію соціальної стратифікації німецького соціолога М. Вебера (1864–1920), згідно з якою статусні групи є найважливішими елементами соціальної структури. Такі групи характеризуються специфічним стилем життя, певним типом освіти і занять, сприйняттям певних цінностей і вірувань, дотриманням правил поведінки, звичаїв і традицій.

Виходячи із соціального статусу, людина, як член суспільства виконує ту чи іншу роль.

Соціальна роль визначається в соціології як нормативний зразок поведінки індивіда, що займає певну соціальну позицію у суспільстві, групі, організації і виконує відповідні функції. Виконуючи ті чи інші соціальні ролі в суспільстві, індивід має можливість одні з них вибирати вільно (роль матері, батька), інші йому дано незалежно від його волі і бажання (роль жінки, чоловіка, національність, раса). Із соціальною роллю, як правило, пов'язують певні права та обов'язки індивіда, ступінь реалізації яких залежить не тільки від змісту рольових вимог, а й від можливостей і якості його самого.

Для визначення сукупності соціальних ролей, які виконує у суспільстві особистість, використовують два основні поняття: спосіб життя як відображення соціального в індивідуальному; стиль життя як відображення індивідуального в соціальному. Кожний соціальний статус має свій рольовий набір, тобто дотримання людиною певних зразків і норм поведінки, що впливають із соціального статусу.

Питанням соціального статусу і соціальної ролі багато уваги приділяв відомий американський антрополог Ральф Лінтон (1893-1953 рр.), який тривалий час вивчав звичаї різних народів. У своїй праці «Про статус і роль» Лінтон пише про те, що функціонування суспільства залежить від наявності певних зразків (моделей) відповідної поведінки індивідів або груп індивідів. Різні позиції в цих зразках поведінки називаються статусами. Поняття статусу означає певну позицію в окремій структурі. Таким чином, індивід має багато статусів. Статус конкретного індивіда складається з суми всіх статусів, які він займає. На думку Р.Лінтона, основними підставами для приписування статусу є стать і вік. Однак це приписування значною мірою зумовлене культурою того суспільства, в якому це відбувається.

Розглядаючи *третє питання*, доцільно було б зазначити, що індивідом народжуються, а особистістю людина стає в процесі соціалізації. Отже, соціалізація – це процес входження індивіда в соціальне середовище через засвоєння певної системи знань, норм, цінностей, традицій, ідеалів і т.п., які притаманні повноправним членам суспільства. Існують різні концепції соціалізації людини. Необхідно зосередити свою увагу на питанні: який внесок у розробку теорії соціалізації зробили зарубіжні і вітчизняні соціологи.

У сучасній соціології сутність процесу соціалізації відображається через його моделювання. До сучасних моделей соціалізації належать: «психоаналітична або особистісного контролю» (З. Фройд), «рольового тренінгу» (Т. Парсонс), «соціального навчання» (Дж. Г.Доллард, Б. Скіннер та ін.), «міжособистісного спілкування» (Ч.Х. Кулі, Дж. Мід та ін.), «когнітивна» (Ж. Піаже, А. Маслоу та ін.), «модель інкультурації» (Ф. Баос, В. Малиновський) та «еволюційна» (Е. Еріксон).

Основними інститутами соціалізації є сім'я, дошкільний колектив, школа, навчальний, трудовий колектив. Слід проаналізувати і з такі поняттями, як соціальна адаптація особистості, інтеріоризація.

У сучасній соціології зв'язок між процесами соціалізації та адаптації вивчається багатьма дослідниками (І. Кон, І. Милославова, Т. Шабутані, Г. Югай та ін.). Цей зв'язок стосується безпосереднього механізму соціалізації. Адаптація людини є складним соціально-зумовленим явищем, для якого характерна діалектично суперечлива єдність трьох рівнів адаптивної поведінки людини: біологічного, психологічного та соціального при провідній визначальній ролі останнього рівня.

Порівнюючи розуміння соціалізації з поняттям «соціальна адаптація» в широкому розумінні (тобто адаптація людини в цілому), необхідно зазначити, що вони тісно взаємопов'язані і мають цілий ряд як соціальних, так і відмінних рис. У діалектичній взаємодії перебувають функції соціалізації та адаптації. Так, на певному рівні соціалізації у взаємодії особистості та середовища виникає момент динамічної рівноваги, погодження норм та традицій середовища й поведінки людини.

Варто зазначити, що сутність адаптивно-розвиваючої концепції соціалізації полягає у розгляді соціалізації як взаємодії людини, що триває все її життя, з навколишнім середовищем за допомогою адаптації, що змінюють одна

одну у кожній із сфер її життєдіяльності.

Під час розгляду *четвертого питання* варто розглянути сутність поняття «потреби», їх роль у життєдіяльності людини; види потреб. Також варто розглянути інтереси, їх види; проблему мотивації як чинника саморегуляції поведінки, види мотивації та функціональну спрямованість мотивів.

Під час розгляду *п'ятого питання* варто розглянути роль стимулів у формуванні мотивації.

Питання цільових виступів

1. Які особливості характерні для соціологічного, філософського і психологічного аспектів дослідження особистості? У чому полягає специфіка соціологічного підходу до визначення особистості?
2. Як розуміти поняття «соціологічна структура особистості»?
3. Розкрийте соціальні ролі, які характерні для сучасної особистості.
4. Чому соціальний статус є визначальним в розкритті соціальної ролі особистості?
5. Розкрийте зміст понять «соціальна адаптація», «соціальна установка», «соціальна поведінка людини».
6. Яка роль цінностей і ціннісних орієнтацій у Вашому житті й у житті суспільства?
7. Які основні стадії соціалізації та інститути соціалізації на цих стадіях?
8. Перед яким ціннісним вибором стоїть сучасна українська молодь?
9. Який вплив на свідомість і діяльність людини мають ЗМІ, і як ви оцінюєте нинішній стан ЗМІ?
10. Що є визначальною основою соціальної діяльності?
11. У чому полягає сутність девіантної поведінки?
12. Розкрийте зміст структурної теорії особистості З. Фрейда.
13. Назвіть основні потреби особистості і розкрийте їх взаємозв'язок (за теорією А. Маслоу).
14. Охарактеризуйте етапи соціалізації особистості за теорією американського вченого Е. Еріксона.
15. Який стан суспільства можна кваліфікувати як аномію?

Теми рефератів

1. Особистість в умовах суспільної трансформації.
2. Процес становлення теоретичних досліджень соціалізації у західній та вітчизняній соціології.
3. Адаптація людини до соціальної дійсності в сучасній Україні: соціологічний аспект.
4. Формування духовного світу людини як процес її соціалізації.
5. Роль цінностей і ціннісних орієнтацій у житті людини і суспільства.
6. Умови соціального існування особистості в сучасній Україні.
7. Роль спілкування в житті людини.
8. Поняття особистості в соціології філософії і психології.
9. Формування особистості та соціалізація.

10. Значення потреб, інтересів, життєвих цілей у життєдіяльності людини.
11. Соціальні норми як регулятори соціальної взаємодії.
12. Потреби, їх роль у життєдіяльності людини.
13. Види потреб.
14. Інтереси, їх види.
15. Мотивація як чинник саморегуляції поведінки, види мотивації.
16. Функціональна спрямованість мотивів.
17. Роль стимулів у формуванні мотивації.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
4. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології: колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
5. Історія соціології : навчальний посібник / За ред. І. П. Руценка. Х. : ТОВ «Планета-Прінт», 2017. 442 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/161792211.pdf>
6. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
7. Рудь В. О. Мережеві комунікації та їх вплив на соціалізацію людини. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ. Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 57–59. URL: <https://cutt.ly/MedV3Eeh>
8. Савчинський Р. Проект аналітичної соціології, або У пошуках відповіді на питання «чому»? *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 1. С. 46–64. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
9. Симончук О. Метод усної історії в соціології. *Філософська думка*. 2019. № 6. С. 115–116. URL: <http://journal.philosophy.ua/>
10. Соціологія : підручник / М. П. Козирев. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>
11. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>
12. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
13. Черниш Н. Соціологія сьогодні: тенденції та перспективи розвитку.

Соціологія: теорія, методи, маркетинг. 2017. № 4. С. 5–21. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

14. Шевченко З. В. Становлення методологічного підходу до соціальної ідентичності у феноменологічній соціології. *Мультиверсум. Філософський альманах*. 2019. Вип. 5–6. С. 50–65. URL: <http://multiversum.com.ua/index.php/journal>

15. Шелухін В. Український соціологічний інститут: фракційна політика, наука та спецслужби у становленні української соціології. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 110–157. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/9.pdf>

Тема № 3. Соціологія девіантної поведінки

Семінарське заняття. Соціологія девіантної поведінки

Навчальна мета заняття: усвідомити сутність та причини девіантної поведінки; визначити чинники розповсюдження девіацій; розглянути соціологічні теорії злочинності як девіантної поведінки.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Сутність соціальної девіації. Девіантна поведінка та її види.
2. Теорія аномії у соціології.
3. Соціальний контроль, його структура і способи здійснення.
4. Проблема соціальної маргінальності в сучасному українському суспільстві.
5. Соціологічні теорії злочинності як девіантної поведінки.
6. Причини та чинники розповсюдження девіації. Приклади позитивної девіації. Профілактика девіантної поведінки.

Методичні вказівки

При розгляді *першого питання* варто звернути увагу на той факт, що девіантна поведінка (від латинського «deviatio» – відхилення) – це поведінка, що не відповідає офіційно встановленим або фактично складеним у суспільстві нормам. У широкому розумінні девіантна поведінка – це все, що викликає незадоволення громадської думки.

При підготовці до даного питання варто розглянути ряд концепцій, що пояснюють причини девіантної поведінки: біологізаторська концепція; психологічна концепція; концепція «соціальної дезорганізації»; концепція «стигматизації»; культурологічна концепція.

При розгляді *другого питання* варто розглянути теорію аномії (разрегульованості, «безнормності») Е. Дюркгейма – девіація, зокрема самогубства, відбуваються внаслідок порушення або відсутності ясних соціальних норм. Норми управляють поведінкою людей, вони знають, чого очікувати від інших і чого чекають від них. Однак під час криз або радикальних соціальних змін, наприклад, у зв'язку зі спадом ділової активності й невтримною інфляцією, люди відчують заплутаність й дезорієнтацію. Статистичні дані свідчать, що під час несподіваних спадів і підйомів рівень самогубств стає вище звичайного. Дюркгейм вважав, що несподівані занепад і процвітання пов'язані з порушенням «колективного порядку». Соціальні норми руйнуються, люди втрачають орієнтири – все це сприяє девіантній поведінці.

Також варто зосередити увагу на вивченні теорії аномії Р. Мертон. На його думку, девіантна поведінка обумовлена аномією як неузгодженістю між проголошеними даною культурою цілями й соціально схвалюваними засобами їхнього досягнення. У рамках своєї концепції Р. Мертон розробив типологію девіантних учинків.

При розгляді *третього питання* варто звернути увагу, що суспільство

постійно бореться з різними видами девіантної поведінки за допомогою соціального контролю. Соціальний контроль – це сукупність норм і цінностей суспільства, він передбачає використання санкцій проти девіантів. Основні механізми: 1) власний контроль. Здійснюється шляхом покарання, санкцій. Це контроль зовнішній; 2) внутрішній контроль. Передбачає засвоєння соціальних норм і цінностей особистістю; 3) непрямий контроль. З боку законослухняної групи, духовні цінності якої є тиском на особистість, і останній доводиться співвідносити свої вчинки з часткою суспільства; 4) доступність різноманітних законних засобів задоволення потреб, які є альтернативні протиправним або аморальним. Контроль з боку суспільства може бути неформальним (з боку близького оточення) і формальним (з боку соціальних організацій).

При розгляді *четвертого питання* варто звернути увагу на проблему соціальної маргінальності в сучасному українському суспільстві.

Під час опрацювання *п'ятого питання* варто звернути особливу увагу на соціологічні теорії злочинності як девіантної поведінки; функції і зміст соціального контролю; соціальні характеристики злочинної поведінки; теорії походження та причини злочинності. Варто зосередити увагу на розгляді сутності контркультури (субкультури) злочинного світу та її видах, а також чинниках розповсюдження кримінальної субкультури в українському суспільстві.

Під час опрацювання *шостого питання* варто звернути особливу увагу на причини та чинники розповсюдження девіації; приклади позитивної девіації та особливості профілактики девіантної поведінки.

Питання цільових виступів

1. Яку поведінку називають девіантною?
2. Яку поведінку називають делінквентною?
3. Які причини девіантної і делінквентної поведінки?
4. Назвіть функції суспільних девіацій.
5. Обґрунтуйте біологічні та психологічні теорії девіантної поведінки і злочинності.
6. Розкрийте суть основних соціологічних теорій девіантної поведінки і злочинності.
7. Який стан суспільства можна кваліфікувати як аномію?
8. Розкрийте зміст поняття «соціальна патологія».
9. Що таке соціальний контроль і чому він є необхідною умовою функціонування суспільства?
10. Що таке «маргіналізація»? Назвіть відмінності природної, вимушеної та насильної маргіналізації
11. Охарактеризуйте основні маргінальні групи в сучасній Україні. Що вплинуло на їх появу? Які ймовірні тенденції їх розвитку?

Теми рефератів

1. Соціальні норми як регулятори соціальної взаємодії
2. Соціальна діагностика та шляхи подолання девіантної поведінки

3. Соціальна аномія суспільства та її вплив на поведінку молоді
4. Соціальна маргінальність у сучасному українському суспільстві
5. Теорії походження та причини злочинності.
6. Контркультура (субкультура) злочинного світу та її види.
7. Чинники розповсюдження кримінальної субкультури в українському суспільстві.
8. Причини та чинники розповсюдження девіації.
9. Приклади позитивної девіації.
10. Профілактика девіантної поведінки.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
4. Історія соціології : навчальний посібник / За ред. І. П. Руценка. Х. : ТОВ «Планета-Прінт», 2017. 442 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/161792211.pdf>
5. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології: колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
6. Савчинський Р. Проект аналітичної соціології, або У пошуках відповіді на питання «чому»? *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 1. С. 46–64. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
7. Симончук О. Метод усної історії в соціології. *Філософська думка*. 2019. № 6. С. 115–116. URL: <http://journal.philosophy.ua/>
8. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>
9. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
10. Рудь В. О. Мережеві комунікації та їх вплив на соціалізацію людини. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 57–59. URL: <https://cutt.ly/MedV3Eeh>

11. Соціологія : підручник / М. П. Козирєв. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

12. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>

13. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

14. Черниш Н. Соціологія сьогодні: тенденції та перспективи розвитку. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. 5–21. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

15. Шевченко З. В. Становлення методологічного підходу до соціальної ідентичності у феноменологічній соціології. *Мультиверсум. Філософський альманах*. 2019. Вип. 5–6. С. 50–65. URL: <http://multiversum.com.ua/index.php/journal>

16. Шелухін В. Український соціологічний інститут: фракційна політика, наука та спецслужби у становленні української соціології. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 110–157. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/9.pdf>

Тема № 4. Суспільство як цілісна система

Семінарське заняття. Суспільство як цілісна система

Навчальна мета заняття: засвоїти знання про сутність суспільства як складної динамічної соціальної системи, здатної до самоорганізації; його особливості; розуміти типологію соціальних систем.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Системні уявлення про суспільство у працях класиків соціології.
2. Класифікація суспільств у соціології.
3. Основні концепції виникнення суспільства. Співвідношення понять «суспільство», «держава», «громадянське суспільство».
4. Основні методологічні підходи до розгляду суспільства. Індустріальне та постіндустріальне суспільство.
5. Сучасний світ: постіндустріальне (інформаційне) суспільство.
6. Глобальні проблеми сучасного суспільного розвитку.

Методичні вказівки

Розкриваючи *перше питання*, необхідно вказати, що здогади про інтегративну роль суспільства з'являються ще в працях давньогрецьких мислителів – Платона, Арістотеля. Зокрема, Арістотель вважав державу синтезом усіх форм спілкування заради досягнення вищого блага, ідеальною системою, яка має свою структуру і функції.

Згодом у філософській і соціологічній думці виокремлюються два різновиди системних уявлень про суспільство: системно-механістичний та системно-органістичний. Наприкінці XIX – на початку XX ст. формується ще один тип системних уявлень про суспільство, який умовно можна назвати синтезованим, бо виникає він у результаті злиття основних елементів перших двох типів. Його представниками вважають Ф. Тьоніса й Е. Дюркгайма. У Ф. Тьонніса «органічна» община (або гемайншафт) протистоїть «механічному» суспільству (або гезельшафту). Натомість Е. Дюркгайм описує протилежне співвідношення «органічного» і «механічного», втіленого у солідарності. Він оголошує саме суспільство найбільш природним і органічним типом солідарності, заснованим на зростаючому розподілі праці.

У марксистській соціологічній концепції суспільство також трактується як живий організм, який перебуває у постійному розвитку. Її суттю є акцент на залежності та зумовленості всіх соціальних підсистем економічною, яка ґрунтується на матеріальному виробництві та певних формах власності.

Структурний функціоналізм суттєво розширює системні уявлення про суспільство. У центрі уваги перебуває загальна система дії, однією з підсистем якої виступає соціальна система. Суспільство і є цією соціальною системою, володіючи найвищим рівнем самодостатності щодо середовищ, що її оточують.

Ситуація постмодерну також не відкидає ідеї системності суспільства, але надає їй нового, розширеного змісту. На переламі XX і XXI ст. системність суспільства розглядається в єдності найрізноманітніших його вимірів.

Отже, соціологічні концептуалізації суспільства як інтегрального цілого мають свою історичну спадщину, починаючи від класичних витоків соціологічного теоретизування. Можна виокремити такі соціологічні традиції у розумінні суспільства: органістична (Г. Спенсер, О. Конт); морально-солідаристська (Е. Дюркгайм); матеріалістична (К. Маркс); структурно-функціональна (Т. Парсонс); комунікативна (Дж. Мід); конфліктологічна (Л. Козер, Р. Дарендорф); етнометодологічна (Г. Гарфінкель); феноменологічна (Т. Лукман, П. Бергер); системна (Н. Луман).

При висвітленні *другого питання* необхідно зазначити, що історію людства можна класифікувати через певну кількість базових типів суспільства. Жодна класифікація не може охопити всі ознаки суспільства. Тому існує багато типологій, серед яких у соціології найчастіше використовується стадіальна. Згідно з нею, суспільство у своєму розвитку проходить три стадії, які і визначають три типи суспільств: традиційне (аграрне, доіндустріальне, домодерне), індустріальне (модерне) та постіндустріальне (інформаційне, постмодерне). Для першої стадії характерне переважання сільського господарства, для другої – промисловість, для третьої – сфера послуг, знання та досвід людини, а на промисловому виробництві – передові технології, тобто інформація.

У вітчизняній соціології існує також методологічна проблема екстраполяції переважно західних концепцій суспільства, його організації та життєдіяльності на інші “незахідні” суспільства. Зокрема йдеться про релевантність цих концептуальних підходів до сучасного українського і подібних йому суспільств, що перебувають в процесах соціетальних трансформацій. Відтак, важливим видається теоретичне узагальнення та систематизація сучасних соціологічних концепцій суспільства, а також питання застосування їх теоретичного потенціалу для інтегральних соціологічних концептуалізацій щодо українського суспільства.

Аналізуючи *третьє питання* необхідно наголосити, що історію людства можна класифікувати через обмежену кількість базових типів суспільств. Суспільство є складним, багаторівневим утворенням, будь-яка універсальна класифікація не може його охопити. Залежно від критеріїв соціально-гуманітарні науки по-різному визначають типи суспільств, наприклад, беручи за головну ознаку писемність, їх поділяли на писемні та дописемні. Писемні володіють абеткою та фіксацією звуку у матеріальних носіях: клинописних таблицях, берестяних грамотах, книгах, газетах, комп’ютерах.

При підготовці до *четвертого та п’ятого питання* варто звернути увагу на типологія Д. Белла і А. Турена. *Протосуспільство* – має декілька статусів, які базуються на віці, статі, родинних зв’язках. Ролі одноманітні. Поширеним є стереотип, що життя у первісному суспільстві дуже тяжке і складне. Ймовірно, що це так. Потреби цих людей доволі прості, людина потребує небагато часу для того, щоб підтримати свій життєвий цикл. На думку соціологів, це

найбільш «лінивий» тип суспільства. Людина покладається на полювання та збирання певних культур для виживання. Таке суспільство складається з маленьких груп (до 40 осіб). Контактів між групами майже немає. Група – фактично сім'я. Ці суспільства постійно рухаються, власність їх обтяжує. Знайшовши якусь їжу, людина ділиться зі своїми родичами. *Доіндустріальне суспільство* (традиційне, аграрне). Період виникнення 6 тис. років тому. Це суспільство з малорухомими соціальними структурами, з таким способом соціокультурної регуляції, який базується на традиції. З полювання виникає тваринництво, із збирання – землеробство. З'являються міста, влада зосереджується в руках одного індивіда. З'являються регулярні армії. Зростає кількість населення. Поведінка контролюється звичаями, традиціями. Зміни, перетворення не сприймаються. Ключова сфера економіки – сільське господарство. Організаційно-технічні характеристики економіки – малопродуктивне натуральне господарство на базі ручної праці та примітивної техніки. Провідну роль відіграють церква та армія. Провідні соціальні групи – священики та феодалі. *Індустріальне суспільство*. Індустріалізм як спосіб виробництва з'явився в Англії приблизно 250 років тому. Ґрунтується на використанні наукових знань у виробничих технологіях. Знаходиться у стані швидких соціальних змін. Індустріальні суспільства є достатньо великими, урбанізованими. Родинні зв'язки стають слабшими. Послаблюються вплив релігії. Самостійним важливим інститутом стає освіта, оскільки індустріальне суспільство потребує масової грамотності. Індустріальне суспільство стає швидко домінуючим на планеті. Ключова сфера економіки – промисловість. Організаційно-технічні характеристики економіки – масове товарне виробництво на основі суспільного поділу праці та машинних технологій. Провідну роль відіграють промислово-фінансові корпорації. Провідні соціальні групи – бізнесмени. *Постіндустріальне суспільство* – суспільство, якому притаманні максимальний розвиток послуг і маркетингу, спрямованість у майбутнє, міжособистісна комунікація, значна роль наукових досліджень, інформації, престиж освіченості.

При розгляді *шостого питання* варто звернути увагу на глобальні проблеми сучасного суспільного розвитку.

Питання цільових виступів

1. Розкрийте суть системно-органістичного уявлення про суспільство. Назвіть його представників.
2. Назвіть розробників стадіальної типології суспільства та охарактеризуйте її.
3. На чому роблять наголос соціологи при визначенні культури? Обґрунтуйте свою думку посиланням на конкретних соціологів.
4. Що таке соціальні цінності? Назвіть відомі Вам соціальні цінності.
5. Чи можна виробити універсальну систему цінностей? Обґрунтуйте.
6. Чи можливе, на Вашу думку, існування суспільства без соціальних цінностей? Обґрунтуйте свою думку.
7. Що таке соціальні норми? Як вони пов'язані із соціальними цінностями?

8. Чи існують закони та закономірності в розвитку суспільства? Якщо так, то які?
9. Чим різняться між собою поняття «класова структура» та «соціальна структура»?
10. Назвіть основні елементи та зрізи соціальної структури.
11. Чому дослідження соціальної стратифікації є однією з найголовніших галузей соціології?
12. Назвіть типи стратифікаційних систем.
13. Що таке соціальний статус та як він визначається?
14. Який взаємозв'язок способу життя зі статусними характеристиками?
15. Які існують підходи до пояснення причин соціальної нерівності?
16. Назвіть 10 найбільш престижних, на Вашу думку, статусів. Поясніть свій вибір.
17. Чому в сучасних розвинених суспільствах існує бідність?
18. Які фактори впливають на рівень мобільності?
19. Які соціальні бар'єри характерні для сучасної України?

Теми рефератів

1. Соціологічні теорії суспільства.
2. Постіндустріальне суспільство: теорія та практика.
3. Соціальний прогрес і регрес: реформи і революції.
4. Особливості етапів розвитку українського суспільства.
5. Соціологічне трактування культури як сукупності традицій, звичаїв, норм, цінностей, символів, мови.
6. Місце середнього класу в соціальній структурі суспільства.
7. Теорія соціальної стратифікації в історії соціології.
8. Соціальні конфлікти в сучасних умовах.
9. Теорія соціальної мобільності П. Сорокіна.
10. Бідність у сучасному суспільстві.
11. Міграційні процеси в сучасній Україні.
12. Характерні ознаки та особливості соціальної структури українського суспільства.
13. Студентство як окрема соціально-демографічна спільнота.
14. Соціальна нерівність: проблеми виникнення та можливості усунення.

Література

1. Гарасимів Т., Базарник М. Методологічна дилема дефініції «соціалізація» у філософсько-правових концепціях. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. Львів, 2016. № 855. С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_25
2. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
3. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf

4. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
5. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
6. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
7. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Макеев С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
8. Підходи до класового аналізу / За ред. Е.О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
9. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>
10. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
11. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої форми його розвитку. *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: Н. В. Кочубей, В. А. Косяк, Є. О. Лебідь та ін.]. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. № 2 (18). С. 25–33. URL: <https://cutt.ly/hwjKhGK9>
12. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)
13. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf
14. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: http://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

soc.com.ua/ua/edition/journal/

15. Симончук О. Соціальна структура українського суспільства під впливом повномасштабної війни: концептуальні та емпіричні пошуки. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 26–62. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/5.pdf>

16. Соціологія : підручник / М. П. Козирев. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

17. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму / О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>

18. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

19. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 5. Соціальна структура суспільства

Семінарське заняття. Соціальна структура суспільства

Навчальна мета заняття: засвоїти знання про сутність суспільства як складної динамічної соціальної системи, здатної до самоорганізації; його особливості; розуміти соціальну структуру суспільства; визначити особливості дослідження сім'ї як соціального інституту та малої соціальної групи.

Кількість годин: 4

Навчальні питання:

1. Соціальна структура суспільства та її основні елементи.
2. Теорія соціальної стратифікації: методичні підходи, критерії. Соціальна стратифікація та соціальна мобільність.
3. Трансформація соціальної структури сучасного українського суспільства.
4. Сім'я як об'єкт вивчення соціології. Форми, функції, структура сім'ї.
5. Основні тенденції функціонування сучасної сім'ї.
6. Проблеми становлення та функціонування молодого сім'ї. Соціально-психологічні особливості студентської сім'ї.
7. Сучасні гендерні дослідження та їх проблематика.

Методичні вказівки

У соціології поняття «соціальна структура» тісно пов'язане з поняттям «соціальна система». Соціальною системою іноді називають суспільство.

Суспільство – це сукупність різноманітних соціальних явищ і процесів, які детерміновані соціальними відносинами та зв'язками, в результаті чого виникає цілісний соціальний організм. Ось чому соціологи приділяють значну увагу проблемі будови суспільства.

Класична соціологія шукала відповіді на запитання про витоки й еволюцію соціальних явищ і процесів та участь в них як окремих індивідів, так і великих соціальних груп. Сучасні соціологи намагаються звертатися до пошуку нових і новітніх надбань соціального характеру – статусів, ролей, функцій, інститутів.

Опрацьовуючи матеріал теми семінарського заняття, здобувачам освіти слід знати, що в основі будь-якої структури лежить не стільки подібність людей між собою, скільки їх розходження та нерівність.

Розкриваючи *перше питання*, потрібно пригадати те, що в сучасній соціології склалось досить багато теорій, концепцій та моделей вивчення соціальної структури. Охарактеризуйте історично одну з перших концепцій – марксистську. Поясніть, чому саме класи визначаються в ній ядром соціальної структури. При розгляді сучасних підходів зверніть увагу, що дані теорії трактують соціальну структуру не як вічну, застиглу і непорушну конфігурацію, а підкреслюють її динамічний, змінний характер.

Системний аналіз суспільства проводиться крізь призму соціальної диференціації. Індивіди та соціальні спільноти як основні елементи соціальної структури можуть бути розрізнені за багатьма ознаками, особливостями, до

яких належать: біологічні, інтелектуальні, соціальні та функціональні особливості. Підберіть та наведіть приклади такої диференціації.

Характеризуючи різновиди соціальної структури, а саме: соціально-професійну, соціально-демографічну, соціально-поселенську та етнічну, намагайтесь визначити, що саме є предметом соціологічного аналізу в кожній із них. Наприклад, даючи визначення професійної структури, недостатньо окреслити її тільки як сукупність існуючих у суспільстві професійних груп і відносин між ними. Адже належність до певної професійної групи багато в чому зумовлює належність до певного класу чи соціального прошарку, визначає соціальне становище працівника, спосіб життя та ін.

Працюючи над поняттям соціології групи, пам'ятайте, що воно є родовим щодо понять клас, нація, етнічна, територіальна, релігійна чи інші соціальні спільноти. Для того, щоб уникнути відтворюючого характеру в роботі над матеріалом, який стосується типології соціальних груп, намагайтесь пояснити, чим зумовлено їх утворення; зробіть порівняльний аналіз основних особливостей різних типів груп.

При підготовці *другого питання* варто звернути увагу на те, що впорядкована і організована нерівність отримала назву стратифікація. Основою стратифікації можуть виступати такі чинники, як багатство, престиж, влада, професія, кваліфікаційні навички, освіта, соціальні норми, моделі поведінки та ін. Виникнення нерівності і формування соціальної стратифікації по-різному трактуються прибічниками функціоналізму, та конфліктної теорії. З точки зору функціоналізму нерівність ґрунтується на винагороді найбільш талановитих та здібних людей, що займаються важливими видами соціальної діяльності. З позиції конфліктної теорії, нерівність виникає через нерівномірний розподіл влади і авторитету.

Визначте основні виміри стратифікації в сучасній Україні. Чи відповідають вони класичним вимірам стратифікації, які виділяються науковцями в західних країнах?

Потрібно також розглянути вертикальну стратифікацію із семи верств, в основі якої лежить так званий об'єктивний підхід – поділ суспільства на страти за їх соціально-економічним статусом.

Розглядаючи *третьє питання*, акцентуйте увагу на тому, що зміна положення людей у соціальному просторі отримала назву *соціальної мобільності*. Переважання висхідної соціальної мобільності, тобто переміщення у верству чи клас з більш високим соціальним престижем, є ознакою відкритості суспільства та засобом розв'язання соціальних суперечностей. Каналами мобільності є армія, церква, школа, політичні і професійні організації, інститути, сім'я і шлюб. Подумайте, представники яких професій в Україні мають можливості швидкої висхідної соціальної мобільності.

Особливу увагу слід приділити стратифікації в сучасній Україні, порівняти її специфіку за часів Радянського Союзу і в дореволюційній Україні. Слід також мати уявлення про маргіналізацію та падіння життєвого рівня широких прошарків населення, слабкість позиції середнього класу, а також особливості

соціальної мобільності.

При вивченні *четвертого питання* варто звернути увагу на те, що об'єктом вивчення соціології сім'ї є сім'я як унікальна соціокультурна система, що в будь-якому суспільстві має подвійну природу. Відповідно існують два підходи до сім'ї як об'єкта вивчення. В межах першого – макросоціологічного підходу – сім'я розглядається як соціальний інститут, з точки зору іншого – мікросоціологічного – як мала соціальна група, що має свої закономірності функціонування і розвитку.

Розглядаючи сім'ю як соціальний інститут, доречно звернути увагу на такі критерії: цілі інституту, його функції по відношенню до суспільства, інших інститутів та особистості, норми, що підтримуються даним інститутом, ролі, що виконують індивіди, які включені відповідно до їх статусів та зразків поведінки.

Аналізуючи сім'ю як малу соціальну групу, слід досліджувати стосунки між індивідами, які складають сім'ю. В межах мікросоціологічного підходу вивчаються мотиви та причини розлучень, динаміка подружніх взаємин, характер стосунків між батьками та дітьми, тобто акцент робиться на проблемах міжособистісної взаємодії в межах сім'ї.

Згадайте, які науки займаються вивченням сім'ї і в чому специфіка соціологічного аналізу даного соціального інституту і малої соціальної групи.

При підготовці першого питання варто звернути увагу на функції сім'ї, причому відокремити функції сім'ї щодо особистості та щодо суспільства. Розглядаючи класифікації форм сім'ї, „приміряйте” їх на прикладі батьківської сім'ї.

При розгляді *п'ятого питання* з'ясуйте загальносвітові тенденції, які спостерігаються у функціонуванні сімей в більшості країн. Зокрема, статистичні дані та результати соціологічних досліджень свідчать про масову нуклеаризацію, зростання кількості незареєстрованих шлюбів, нестабільність сімей, що знаходить прояв у високому рівні розлучень, збільшенні кількості неповних сімей, глобальній тенденції до малодітності тощо.

Прихильники парадигми модернізації розглядають всі зміни, що відбуваються із сім'єю, як прояви прогресивних неминучих процесів, які мають місце в суспільстві. Темпи змін у сім'ї відстають від темпів змін у суспільстві (наприклад, процеси урбанізації, емансипації жінок і дітей тощо).

Представники парадигми кризи сім'ї трактують нові тенденції у функціонуванні сім'ї з точки зору невиконання нею важливих функцій, зокрема репродуктивної та соціалізаційної. Сутність кризи сім'ї полягає в зниженні цінності шлюбу, сім'ї з дітьми, єдності всіх сімейних поколінь.

Особливу увагу здобувачам освіти варто звернути на аналіз особливостей функціонування сучасних сімей в Україні. Визначте, чим вони зумовлені, у чому полягають ці відмінності.

При розгляді *шостого питання* слід звернути увагу на те, що поняття «молода сім'я» потребує уточнення. Дослідники, як правило, в основу визначення пропонують покласти віковий критерій або стаж спільного життя.

Доцільно зауважити, що молода сім'я привертає особливу увагу науковців унаслідок надзвичайної важливості першого періоду життєвого циклу сім'ї, оскільки саме в цей проміжок часу закладаються основи майбутнього сім'ї, формуються зразки виконання сімейних ролей, поділ влади, взаємовідносини з друзями і батьками подружжя, з'ясовується психологічна сумісність шлюбних партнерів, відбувається розподіл домашніх обов'язків, визначаються способи поведінки та шляхи виходу з конфліктних ситуацій, репродуктивні орієнтації, а також основні форми сімейного дозвілля і багато іншого. Це стадія формування індивідуальних стереотипів спілкування, узгодження систем цінностей та вироблення загальної світоглядної позиції. Крім того, саме молода сім'я має найбільший демовідтворювальний потенціал.

Аналізуючи особливості студентських сімей, слід пояснити, чому вони стабільніші за інші типи. Пропонується провести власне дослідження найважливіших проблем студентських сімей, із результатами якого ознайомити одногупників на семінарському занятті.

У цьому питанні доречно зауважити, що традиційна соціологія в основному орієнтувалася на чоловіків і їхні проблеми та майже не досліджувала соціальну поведінку і досвід жінок. Студенти повинні ознайомитись з основними поняттями гендерної соціології; орієнтуватися на осмислення проблем і перешкод, що стоять перед чоловіками і жінками як представниками певної статі. При цьому слід проаналізувати, які статево-рольові стереотипи існують в нашому суспільстві, а також якими засобами вони поширюються. Студенти повинні розуміти, що гендерна асиметрія у суспільстві заважає особистісній реалізації як чоловіків, так і жінок.

Питання цільових виступів

1. Чи існують закони та закономірності в розвитку суспільства? Якщо так, то які?
2. Чим різняться між собою поняття «класова структура» та «соціальна структура»?
3. Назвіть основні елементи та зрізи соціальної структури.
4. Чому дослідження соціальної стратифікації є однією з найголовніших галузей соціології?
5. Назвіть типи стратифікаційних систем.
6. Що таке соціальний статус та як він визначається?
7. Який взаємозв'язок способу життя зі статусними характеристиками?
8. Які існують підходи до пояснення причин соціальної нерівності?
9. Назвіть 10 найбільш престижних, на Вашу думку, статусів. Поясніть свій вибір.
10. Чому в сучасних розвинених суспільствах існує бідність?
11. Які фактори впливають на рівень мобільності?
12. Які соціальні бар'єри характерні для сучасної України?
13. Що вивчає соціологія сім'ї?
14. Що ви розумієте під структурою сім'ї?
15. Назвіть етапи життєвого циклу сім'ї.

16. Які проблеми вивчаються при розгляді сім'ї як соціального інституту і як малої соціальної групи?
17. Як ви ставитесь до дошлюбного співжиття?
18. Чому в сільській місцевості шлюби стабільніші?
19. Які сім'ї стабільніші: ті, що ґрунтуються на коханні, чи ті, де домінує розрахунок?
20. Проаналізуйте основні тенденції та проблеми розвитку сучасної української сім'ї.
21. Поясніть, у чому полягає складність процесу адаптації в перші роки спільного подружнього життя.
22. Що являє собою гендерна соціологія? Чи можна вести мову про проблеми не лише „жіночі”, але й „чоловічі”?
23. Які чинники визначають гендерний розподіл у суспільстві?
24. Як відбувається процес гендерної соціалізації?
25. Дайте визначення гендерної стратифікації. Наведіть приклади виключно чоловічих соціальних інститутів нашого суспільства, переважно чоловічих соціальних інститутів, сфер відносної рівноваги статей, сфер із перевагою жінок

Темати рефератів

1. Соціологічні теорії суспільства.
2. Постіндустріальне суспільство: теорія та практика.
3. Соціальний прогрес і регрес: реформи і революції.
4. Особливості етапів розвитку українського суспільства.
5. Соціологічне трактування культури як сукупності традицій, звичаїв, норм, цінностей, символів, мови.
6. Місце середнього класу в соціальній структурі суспільства.
7. Теорія соціальної стратифікації в історії соціології.
8. Соціальні конфлікти в сучасних умовах.
9. Теорія соціальної мобільності П. Сорокіна.
10. Бідність у сучасному суспільстві.
11. Міграційні процеси в сучасній Україні.
12. Характерні ознаки та особливості соціальної структури українського суспільства.
13. Студентство як окрема соціально-демографічна спільнота.
14. Соціальна нерівність: проблеми виникнення та можливості усунення.
15. Студентська сім'я: за і проти.
16. Молода сім'я як об'єкт соціології.
17. Сімейні конфлікти та стабільність сім'ї.
18. Взаємодія поколінь у сім'ї.
19. Сім'я як інститут виховання.
20. Сучасні тенденції у сфері сексуальної поведінки.
21. Сімейна політика в розвинутих країнах (на прикладі окремих країн чи регіонів).
22. Соціологічні дослідження сімейної проблематики в сучасній Україні.

23. Зміна структури гендерних ролей у сучасній сім'ї.
24. Роль мас-медіа у формуванні гендерних стереотипів.

Література

1. Богданець Б. Р. Особливості розвитку молодшої сім'ї: соціально-філософський аспект. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ. Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 20–22. URL: https://sumy.univd.edu.ua/files/conference/questions_science_pravo_2024_zbimik.pdf
2. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
3. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
4. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
5. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
6. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
7. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Макеев С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
8. Підходи до класового аналізу / За ред. Е. О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
9. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>
10. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
11. Пономаренко Т. О., Івах М. В. Молода сім'я в Україні: тенденції та виклики (філософський аналіз). *World trends, realities and accompanying*

problems of development : Proceedings of the 14th International scientific and practical conference (Copenhagen, Denmark, December 19–22, 2023). Copenhagen, Denmark : International Science Group, 2023. P. 295–298. URL: <https://cutt.ly/yesrdqmy>

12. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої форми його розвитку. *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: Н. В. Кочубей, В. А. Косяк, Є. О. Лебідь та ін.]. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. № 2 (18). С. 25–33. URL: <https://cutt.ly/hwjKhGK9>

13. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)

14. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

15. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

16. Симончук О. Соціальна структура українського суспільства під впливом повномасштабної війни: концептуальні та емпіричні пошуки. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 26–62. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/5.pdf>

17. Соціологія : підручник / М. П. Козирєв. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

18. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму / О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>

19. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

20. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 6. Соціальні організації та соціальні інститути

Семінарське заняття. Соціальні організації та соціальні інститути

Навчальна мета заняття: розкрити сутність понять «соціальні організації», «соціальні інститути», показати їх співвідношення; розкрити функції та дисфункції соціального інституту; визначити основні риси соціальної організації, критерії класифікації організацій; розглянути демократичну організацію та її основні характеристики.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Основні риси соціальної організації
2. Поняття бюрократії Особливості бюрократії (за М. Вебером).
3. Інституціоналізація як соціальний феномен
4. Види і функції соціальних інститутів

Методичні вказівки

При розгляді *першого питання* необхідно дати визначення понять «соціальні організації», «соціальні інститути». Соціальна організація – соціальна група, орієнтована на досягнення взаємопов'язаних специфічних цілей і формування високоформалізованих структур.

Багато соціологів називають соціальні організації різновидом соціального інституту, але вони мають відмінні від них риси:

1. Соціальна організація утворена усвідомлено і цілеспрямовано для досягнення конкретних цілей своєї діяльності. Вона є певним засобом (інструментом) вирішення завдань. Переслідувана організацією мета не обов'язково збігається з цілями людей, що беруть участь у її діяльності. Тому організація створює різні системи стимулювання, за допомогою яких залучає індивідів до діяльності для досягнення загальної мети.

2. Соціальна організація має чіткий загальнообов'язковий порядок, система її статусів і ролей – *ієрархічну структуру*. Їй властивий високий ступінь формалізації відносин. Відповідно правила, регламенти, розпорядок охоплюють усю сферу поведінки її учасників, соціальні ролі яких – чітко визначені, а відносини передбачають владу і підпорядкування (субординацію).

3. Для підтримування стабільності відносин, координації дій кожна організація повинна мати координуючий орган або систему управління. Функції її різноманітні, а оптимальний їх набір залежить від цілей організації, зовнішнього середовища.

Диференціація завдань і координація дій на етапі їх реалізації впливають на структуру і форму організації. Основний критерій структурування соціальних організацій – ступінь формалізації існуючих у них відносин. З урахуванням його розрізняють формальні й неформальні організації.

При розгляді *другого питання* варто усвідомити, що вперше аналіз бюрократії як специфічної системи соціальної регуляції здійснив видатний

німецький соціолог Макс Вебер. Він вважав головною тенденцією нової і новітньої історії – процеси раціоналізації (rationalization), а саме – процеси заміщення традиційних, виключно досвідних методів соціальної організації методами теоретично обґрунтованими, із явно сформульованими, старанно розрахованими правилами і процедурами. М. Вебер аналізував не конкретні існуючі бюрократичні організації, а як він це назвав, ідеальний тип (ideal type) бюрократії.

При розгляді *третього питання* варто зауважити, що за м. Вебером, ідеальній бюрократії властиві такі сім особливостей:

1. *Функціональна спеціалізація*. Серед посадових осіб існує чіткий поділ функцій. Кожний член організації спеціалізується на виконанні певної роботи і зосереджується на певних завданнях.

2. *Ієрархія влади*. Усі посади з'єднуються у ієрархічну систему влади у вигляді піраміди. Посадові особи відповідають перед начальником не тільки за свої дії і рішення, але й за дії і рішення своїх підлеглих. Обсяг влади окремої посадової особи чітко визначається: кожна така особа має виконувати розпорядження безпосередньо вищої посадової особи і має право віддавати розпорядження тільки своїм безпосередньо підлеглим.

3. *Регуляція дій*. Вся діяльність бюрократії спрямовується системою взаємопогоджених правил і інструкцій (здебільшого у письмовій формі). Ці правила визначають також відповідальність посадових осіб та відносини між ними. Вони забезпечують координацію виконання суттєвих завдань і одноманітність цього виконання незалежно від змін у складі персоналу.

4. *Кваліфікованість персоналу*. Усі посади потребують певної кваліфікації і заповнюються на підставах компетенції кандидатів, а не будь-чиїх особистих суджень. Компетенція визначається сертифікацією (наприклад, ступенем, отриманим у коледжі) або через іспити, чи тестування у самій організації.

5. *Забезпечення*. Призначених на посади організація забезпечує усім, що необхідно для виконання їх службових обов'язків.

6. *Кар'єра*. Створюються умови, щоб найманні працівники розглядали свою роботу в організації як особисту кар'єру. Для цього підвищення у ієрархії здійснюються або за старшинством або за заслугами, або з урахуванням того й іншого. Після випробувального періоду призначені на посади особи набувають гарантії зайнятості і захисту проти довільного звільнення з роботи.

7. *Архівація документів*. Адміністративні рішення, правила, процедури і дії організації занотовуються документально і зберігаються постійно в архіві. Вебер був переконаний, що бюрократія – це невід'ємна складова сучасного капіталізму. Але, він також стверджував, що соціалізм збільшить, а не зменшить бюрократичні структури. Визначаючи обмеженість капіталізму, Вебер тим не менш вважав, що саме капіталізм надає кращі можливості для захисту особистої свободи і творчого лідерства у світі, де домінують цільові організації.

При розгляді *четвертого питання* варто звернути увагу, що соціальний інститут (лат. institutum – організація, лад) – відносно стійка модель поведінки людей і організацій, що історично склалася у певній сфері життєдіяльності

суспільства.

Найзагальніше поняття «соціальний інститут» виражає ідею організованості, упорядкування суспільного життя. До вивчення цього феномену соціологія вдавалася з часу становлення її як науки. Так, Г. Спенсер вважав, що соціальні інститути (інституції) є каркасом соціуму і виникають внаслідок процесу диференціації суспільства. Еволюцію регулятивної системи суспільства він поєднував з розумінням соціальних інститутів. Е. Дюркгейм пов'язував природу соціальних інститутів з визначенням суспільства як цілісності, тлумачив їх як «фабрики відтворення» соціальних відносин і зв'язків між людьми. Нині це поняття широко вживається у вітчизняній і зарубіжній літературі і вказує на такі суттєві риси соціальних інститутів:

– соціальні інститути є комплексом формальних і неформальних правил поведінки, принципів, культурних норм, які регулюють різні сфери діяльності індивідів у суспільстві (сферу економіки, політики, освіти) і обмежують вчинки людей відповідно до суспільних інтересів;

– соціальні інститути охоплюють певну сукупність людей та установ, які покликані вирішувати важливі для розвитку суспільства завдання. Наприклад, для виховання, професійної підготовки через школи, університети та ін.

Соціальні інститути, забезпечуючи відносну стійкість соціальних відносин, є подвійним соціальним утворенням: за формою – це організаційний механізм (сукупність організацій, спеціалістів, матеріальних та інформаційних засобів), за змістом – це функціональний механізм (сукупність соціальних норм у конкретній сфері соціальних відносин).

Інституціоналізація – процес виникнення і становлення соціальних інститутів як ключових структурних елементів суспільства.

Питання цільових виступів

1. Сутність соціального інституту.
2. Основні соціальні інститути у сучасному суспільстві.
3. Функції та дисфункції соціального інституту.
4. Види соціальних інститутів.
5. Основні структурні елементи соціального інституту.
6. Поняття та основні риси соціальної організації.
7. Критерії класифікації організацій.
8. Бюрократія як модель організації.
9. Основні риси професійної бюрократії.
10. Базові характеристики бюрократичної організації за М. Вебером.
11. Демократична організація та її основні характеристики.
12. Співвідношення понять соціальний інститут та соціальна організація.

Теми рефератів

1. Сутність соціального інституту.
2. Основні соціальні інститути у сучасному суспільстві.
3. Функції та дисфункції соціального інституту.
4. Види соціальних інститутів.

5. Основні структурні елементи соціального інституту.
6. Поняття та основні риси соціальної організації.
7. Критерії класифікації організацій.
8. Бюрократія як модель організації.
9. Основні риси професійної бюрократії.
10. Базові характеристики бюрократичної організації за М. Вебером.
11. Недоліки бюрократії.
12. Демократична організація та її основні характеристики.
13. Співвідношення понять соціальний інститут та соціальна організація.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
4. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
5. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
6. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Makeєв С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
7. Підходи до класового аналізу / За ред. Е.О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
8. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>
9. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
10. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-

мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої форми його розвитку. *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: Н. В. Кочубей, В. А. Косяк, Є. О. Лебідь та ін.]. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. № 2 (18). С. 25–33. URL: <https://cutt.ly/hwjKhGK9>

11. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)

12. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

13. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

14. Симончук О. Соціальна структура українського суспільства під впливом повномасштабної війни: концептуальні та емпіричні пошуки. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 26–62. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/5.pdf>

15. Соціологія : підручник / М. П. Козирев. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

16. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму / О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>

17. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

18. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 7. Соціологія політики

Семінарське заняття. Соціологія політики

Навчальна мета заняття: розкрити сутність понять «політика», «держава», «інститут політики», показати їх співвідношення; розкрити джерелознавчу базу та категоріальний апарат сучасної соціології політики; визначити взаємозв'язок соціології політики із суспільними науками та іншими галузевими соціологіями.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Соціологія політики як наука: проблема визначення.
2. Джерелознавча база та категоріальний апарат сучасної соціології політики.
3. Соціологія політики та інші суспільні науки: спільне і особливе.

Методичні вказівки

При розгляді *першого питання* необхідно розуміти, що специфіка соціології політики, на відміну від філософії, юриспруденції, політології та інших наук, що вивчають сферу політики, виявляється в дослідженні її із соціологічних засад (із залученням власного потенціалу та інструментарію – концепцій, теорій, методів). Її проблематика – це передусім відносини між політикою та суспільством; соціальними і політичними інститутами; соціальною і політичною поведінкою різних соціальних груп: представленість інтересів, потреб соціальних груп у політиці державної влади, їх ставлення до неї, яке виявляється у суспільній думці (судженнях, оцінках) та в залученні людей до діяльності суспільно-політичних організацій, процесів тощо. Відповідно соціологія політики досліджує виникнення політичного феномену всередині соціального контексту. Тобто якщо соціологія досліджує людину в соціальному середовищі, то соціологія політики аналізує політичне життя з точки зору людини як суб'єкта суспільства.

Соціологія політики – це наукова галузь, що вивчає соціальні аспекти політики. Соціологія політики є також спеціальною галузевую соціологічною теорією, яка вивчає особливості політичних процесів, закономірності їх протікання і впливу на інші соціальні процеси, функціонування політичної системи суспільства, взаємозв'язок її ланок, стан і розвиток політичної культури різних соціальних верств на різних організаційних рівнях.

З'ясовуючи науковий статус соціології політики (як і будь-якої іншої науки), важливо чітко розрізняти її об'єкт і предмет. Предмет будь-якої науки – це не явище чи процес об'єктивного світу, а результат теоретичного обґрунтування, яке дає змогу виділити ті закономірності розвитку і функціонування об'єкта, що вивчаються, які є специфічними тільки для цієї науки. Отже, *предметом соціології політики* є формування, становлення і розвиток політичних відносин, або, іншими словами, – політична діяльність. *Об'єктом дослідження соціології політики* є сфера політичного життя на всіх

його структурно-організаційних рівнях, усі соціальні спільноти і формування, що утворюють політичну систему суспільства.

Під час опрацювання *другого питання*, варто розуміти, що політична соціологія використовує всі методи соціологічних досліджень. Нагадаємо, що вони умовно діляться на дві групи: 1) методи збору і 2) методи обробки соціологічних даних. Методи збору включають кількісні та якісні методи соціологічного дослідження; тому існують такі види соціологічних досліджень, як кількісні та якісні. Якісні методи соціології дозволяють соціологу зрозуміти суть будь-якого соціального явища, а кількісні – зрозуміти, наскільки масово (часто зустрічальності) це соціальне явище і наскільки воно важливе для суспільства. До кількісних методів дослідження відносяться соціологічне опитування, контент-аналіз документів, метод інтерв'ю, спостереження і експеримент. Кількісні методи, наприклад, широко використовуються в дослідженнях політичного та електоральної поведінки.

Якісні методи соціології – це фокус-група, дослідження випадку («кейс-стаді»), неструктуровані інтерв'ю. Вони застосовуються, зокрема, в дослідженнях впливу різних соціальних груп на владу і прийняття політичних рішень.

До методів аналізу соціологічних даних відносяться також різні статистичні методи, такі як шкалювання, ранжування і т.д.

Політична соціологія як наука виконує певні функції, а саме: пізнавальну, прогностичну, соціального проектування, соціально-технологічну.

Пізнавальна функція полягає в теоретичному осмисленні політичної дійсності на основі розкриття принципів та закономірностей її розвитку, виявлення причинно-наслідкових зв'язків і відносин.

Прогностична функція полягає тому, що на основі знання закономірностей політичного розвитку, причинно-наслідкових зв'язків і відносин політична соціологія здатна будувати коротко-, середньо- і довгострокові прогнози у сфері політики та управління, у виборчих кампаніях і політичних конфліктах.

Функція соціального проектування висловлює практичне відношення соціології до політичної дійсності. У завдання соціального проектування входить розробка оптимальних моделей не тільки організації різних соціальних спільнот та інститутів, а й політичних партій або рухів. У країнах з розвиненими інститутами громадянського суспільства більша частина професійно підготовлених соціологів займається саме такою роботою.

Соціально-технологічна функція політичної соціології полягає в тому, що на основі наукових даних про політичну дійсність вона здатна здійснювати управління політичними процесами, брати активну участь в управлінні виборчими кампаніями чи політичними конфліктами.

Політична соціологія як наука використовує різні *методи пізнання соціальних явищ і процесів*. Ці методи можна розділити на теоретичні та емпіричні. До перших відносяться історичний, системний, структурно-функціональний, порівняльний і метод моделювання.

Історичний метод – це свого роду реконструкція явища або процесу в їх історичній протяжності як емпірично спостерігається послідовності змінюють у

часі один одного фактів.

В основі *системного методу*, або (як часто кажуть) системного підходу, лежить розгляд об'єкта як цілісного безлічі елементів в сукупності відносин і зв'язків між ними, тобто розгляд об'єкта як системи. Системний підхід дозволяє виявити приховані від повсякденного мислення структури суспільного життя, виявити її закономірності та взаємозв'язки з метою їх більш ефективного використання.

Структурно-функціональний підхід заснований на розчленовуванні об'єкта на складові елементи, визначенні місця і ролі цих елементів у функціонуванні об'єктів і вивченні відносин між ними.

Інтерпретація даних неможлива без наявності категоріального апарату. Концептуалізація предмета політичної соціології потребує систематизації її основного категоріального апарату. У цьому плані слід особливо підкреслити два моменти, пов'язаних з його походженням.

По-перше, політична соціологія багато в чому запозичує свій категоріальний апарат у теоретичної соціології. Це стосується, в основному, таких понять, як соціальний простір, роль, функція, норма, цінності, соціальна структура і стратифікація, організація, соціалізація, поведінка тощо.

По-друге, політична соціологія в процесі свого розвитку створила і власний концептуальний і категоріальний апарат, що сприяв її самоорганізації та внутрішньої диференціації (електорат, електоральна поведінка, політична система, політична культура, поле політики і т.д.).

Ключовими поняттями політичної соціології виступають такі терміни, як «політика», «влада», «панування», «держава», «політична участь».

Перш за все, потрібно визначити зміст поняття «політика». Але потрібно чітко розуміти, що безліч значень, в яких вживається це поняття, неможливо відобразити в єдиній формулюванні. Отже, політика – це людська діяльність, пов'язана з прийняттям і проведенням у життя рішень, наділених гідністю повноваження з боку суспільства, для якого вони приймаються. Отже, політика є дії людей у сфері влади і владних відносин. Згідно М. Вебером, політика позначає «прагнення до участі у владі або до надання впливу на розподіл влади». Політика може мати самі різні об'єкти, на яких спрямовується політична діяльність. У цьому плані поняття «політика» вживається в сенсі управління, коли слід вказівку на об'єкт і область дії, наприклад економічна політика, соціальна політика, демографічна політика, еміграційна політика тощо.

Під час опрацювання *третього питання*, варто розуміти, що різні науки об'єднують або розмежовують об'єкт і предмет дослідження. Соціологія політики за об'єктом і предметом свого дослідження найближче стоїть до політології, оскільки останню насамперед цікавлять держава, влада, владні відносини, а соціологію політики – відносини політичної сфери з іншими сферами суспільного життя, політичних інституцій і суб'єктів з іншими соціальними інститутами і суб'єктами. А це все, як відомо, можливе лише в суспільстві, в державі. Таким чином, ми бачимо наскільки близькі і водночас, якою мірою відрізняється політологія від соціології політики.

Політичний процес практично завжди нестабільний, мінливий, динамічний і суттєвий інтерес становить співвідношення соціології політики і політичної філософії. Соціологію політики зближує з політичною філософією те що остання ставить завдання вивчати і тлумачити суть сфери політичної. Філософія пізнає природу речей взагалі, політична філософія – природу політичних речей. Соціологія політики також бере свої початки у філософії, але ще більшою мірою вона пов'язана із соціальною філософією, яка, органічно поєднуючись з іншими компонентами філософського знання, постає як світоглядний і методологічний базис усіх суспільних, а ще ширше – всіх гуманітарних наук.

Чимало спільного у соціології політики з політичною психологією, завдання якої – вивчати роль і значення орієнтацій, установок, очікувань, утверджень, мотивацій і сприйняття у політичній поведінці людей. Такі дослідження вкрай важливі для вивчення громадської думки, політичної поведінки великих груп людей, електорату тощо.

Досить близька до соціології політики політична соціологія, яка є своєрідним синтезом соціології і політології. Не дивно, що часто політична соціологія розглядається як дочірня щодо соціології і політології наука. Політична соціологія найбільшу увагу приділяє вивченню боротьби за владу, яку ведуть різні суб'єкти суспільства, аналізу діяльності політичних інститутів, проблемам соціальних основ влади і соціальних конфліктів. І щонайголовніше, політична соціологія намагається відповісти на запитання, чому громадяни у той чи інший спосіб голосують на виборах, референдумах, що впливає на їхні точки зору, позиції, вибір. Існує чимало спільного між соціологією політики і соціальною психологією.

Соціальна психологія – галузь психології, що вивчає закономірності поведінки і діяльності людей, зумовлені фактором належності їх до соціальних груп, а також психологічні характеристики цих груп. Правомірно вважати, що соціальна психологія має багато спільного, дотичного до політики взагалі, а відтак і до соціології політики зокрема. Можна знайти спільне між соціологією політики і політичною антропологією, оскільки остання досліджує інститути управління і відповідну практику в етнічних спільнотах, особливо у примітивних суспільствах і в суспільствах з плеємним устроєм. Крім того, політична антропологія досліджує зв'язок політичної поведінки з ширшою груповою культурою, те, у який спосіб, якими шляхами відбувається розвиток політичних інститутів і практики.

Соціологія політики безпосередньо пов'язана з такими порівняно молодими науками, як кратологія, конфліктологія та інші.

Політику творять і реалізують люди. У своїй діяльності, поведінці вони керуються певними ідеями, мотивами, цілями, настроями та емоціями. З огляду на це політика загалом, як і окремі політичні події та явища, значною мірою залежать від природи, психіки конкретних людей. Відтак досліджувати політику, її реальні результати потрібно саме через дослідження людей, їхнього психологічного стану. Стосовно політичної теорії це означає, що неможливо пояснити ту чи іншу форму політичної поведінки тільки як результат

безпосереднього впливу економічних, політичних та інших факторів. Стимули можуть бути одні й ті самі, а поведінка людей різною. Тому всі форми відображення політики у психіці людей опосередковані їх діяльністю, умовами життя, особистими інтересами і цілями. Отже, якщо окреслити стисло, існують чіткі взаємозв'язки соціології політики з іншими соціальними науками.

Питання цільових виступів

1. Розкрийте предмет соціології політики.
2. Назвіть ознаки держави як соціального інституту.
3. Охарактеризуйте перебіг політичної соціалізації особистості.
4. Обґрунтуйте «центральність» поняття влади у соціології політики.

Теми рефератів

1. Держава як соціальний інститут.
2. Соціологія політики: сутність та значення.
3. Історія соціології політики: від Античності до сьогодення.
4. Політична соціалізація особистості.
5. Поняття влади у соціології політики.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
4. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
5. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
6. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Makeev С. (ред.), Kovalisko Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
7. Підходи до класового аналізу / За ред. Е.О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
8. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України,

Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегирьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>

9. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>

10. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої форми його розвитку. *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: Н. В. Кочубей, В. А. Косяк, Є. О. Лебідь та ін.]. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. № 2 (18). С. 25–33. URL: <https://cutt.ly/hwjKhGK9>

11. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

12. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

13. Симончук О. Соціальна структура українського суспільства під впливом повномасштабної війни: концептуальні та емпіричні пошуки. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 26–62. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/5.pdf>

14. Соціологія : підручник / М. П. Козирєв. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

15. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму / О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>

16. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

17. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 8. Конфлікт як форма суспільних відносин

Семінарське заняття. Конфлікт як форма суспільних відносин

Навчальна мета заняття: розкрити сутність понять та причини конфліктів, роль конфліктів у житті суспільства; визначити типологію конфліктів та механізми соціального контролю; визначити шляхи попередження та розв'язання конфліктів.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Основні теорії соціальної взаємодії.
2. Соціальні відносини та соціальні конфлікти.
3. Типологія конфліктів.
4. Структура та функції конфліктів.
5. Причини та механізм соціального конфлікту.
6. Попередження та розв'язання конфліктів.

Методичні вказівки

При розгляді *першого питання* необхідно усвідомити, що соціальна взаємодія – система взаємозумовлених соціальних дій, за яких дії одного суб'єкта (індивіда, групи, спільноти) одночасно є причиною і наслідком відповідних дій інших. Аналізу соціальної взаємодії присвячено чимало наукових теорій.

Теорія соціального обміну. Її автор Дж. Хоманс розглядав соціальну взаємодію як складну систему обмінів, зумовлених засобами врівноваження винагород і затрат. Стверджуючи, що суб'єкти взаємодіють на підставі свого колишнього досвіду, виділяє чотири принципи взаємодії: 1) чим вище винагороджується певний тип поведінки, тим частіше він повторюватиметься; 2) якщо винагорода залежить від якихось умов, людина намагається відтворити їх; 3) якщо винагорода велика, людина здатна витратити більше зусиль для її отримання; 4) коли потреби людини близькі до насичення, вона докладатиме менше зусиль для їх задоволення. За цими критеріями, на думку Хоманса, можна аналізувати навіть складні види взаємодії: відносини влади, переговорний процес, лідерство тощо.

Теорія символічного інтеракціонізму. Сформулював її американський філософ і соціолог Джордж Мід (1863–1931), який заперечував, що поведінка людей – це пасивна реакція на винагороду чи покарання. Розглядаючи вчинки людини як соціальну поведінку, засновану на комунікації, в якій вона реагує не тільки на дії, але й на наміри інших людей, Мід виділив два типи дій: значущі й незначущі. Для усвідомлення мотивів дії людини слід уявити себе в її ролі. Значущі події набувають символічного значення, коли поняття, дія чи предмет символізують або виражають зміст іншого поняття, дії або предмета. А взаємодія між людьми є безперервним діалогом, у процесі якого вони спостерігають, осмислюють наміри один одного та реагують на них.

Етнометодологія. Вона тісно пов'язана з теорією символічного інтеракціонізму. Згідно з нею найважливішим чинником міжособистісної комунікації є прийняті на віру правила, що регулюють взаємодію між людьми. Конкретні стереотипи впливають на інших людей незалежно від того, якого значення вони їм надають. Так у контексті соціальних структур (наприклад, структури влади) формуються договірні значення.

Теорія драматичного підходу. В її основі принципи управління враженнями у соціальній взаємодії. Розглядає соціальні ситуації як мініатюрні драматичні спектаклі: люди діють подібно до акторів на сцені, створюючи певне враження. Її автор Е. Гоффман виходив з того, що люди самі створюють ситуації, щоб виразити символічні значення, за допомогою яких вони справляють гарне враження на інших.

Теорія соціальної дії. Один із засновників її Т. Парсонс вважав, що орієнтації діяльного індивіда мають дві моделі модифікації: мотиваційну і ціннісну. *Мотиваційна* спрямована на бажання і плани індивіда, а значить, на задоволення або незадоволення його потреб. *Ціннісна* орієнтація належить до тих аспектів орієнтації особи, що зв'язують її з дотриманням певних норм і стандартів. Для Парсонса саме норма забезпечує досягнення мети індивіда, який, орієнтуючись на неї, оцінює вчинки та очікування іншого індивіда. Важливим при цьому є механізм включення індивідуальної діяльності в суспільство під впливом нормативного характеру орієнтації дії. Суть такої нормативності полягає у відповідності очікувань і дій індивіда очікуванням і діям оточуючих людей, у спрямуванні його поведінки на відповідність груповим нормам. Ця відповідність досягається мотиваційною інтеграцією, що виникає внаслідок набуття особистістю певних ціннісних якостей, якими характеризується групова свідомість.

При розгляді *другого питання* необхідно усвідомити, що важливою формою вияву соціальних тривалих, сталих, системних, оновлюваних, різноманітних за змістом зв'язків є соціальні відносини. Вони є відносинами схожості й відмінності, рівності й нерівності, панування і підлеглості між окремими людьми та їх групами. Їх формування можна зобразити схематично:

Основою соціальних відносин є соціальні зв'язки, які об'єднують індивідів, групи та інші елементи суспільства у функціональне ціле. Ядром їх є відносини рівності та нерівності, позаяк розкривають взаємини між людьми, які перебувають на різних соціальних позиціях. Йдеться про складну діалектику рівності й нерівності між людьми у межах соціальної структури суспільства. Оскільки відносини абсолютної рівності неможливі, провідними виступають відносини соціальної нерівності.

Соціальний конфлікт (лат. conflictus – сутичка) – зіткнення двох або більше сил, спрямованих на забезпечення своїх інтересів в умовах протидії. Це вища стадія розвитку суперечностей у системі відносин людей, соціальних груп, соціальних інститутів суспільства, яка характеризується максимальним посиленням суперечливих тенденцій та інтересів їх поведінки.

При розгляді *третього питання* необхідно усвідомити, що існують різноманітні класифікації соціальних конфліктів:

- за включеністю до системи організаційних зв'язків – функціональні та дисфункціональні;
- за специфікою впливу на організацію – конструктивні та деструктивні;
- за тривалістю – короткотермінові й довготермінові тощо.

Конфлікти бувають агоністичні (примирим!) й антагоністичні (непримиримі). Антагоністичні конфлікти, якщо упущені можливості їх вирішення, перетворюються у хронічні й навіть непримиримі. Кожен з основних типів конфліктів перебирає на себе особливості системи, у якій вони виникають і відбуваються:

Соціально-економічний конфлікт. Виникає внаслідок незадоволення існуючим економічним становищем, погіршення порівняно із звичним рівнем споживання й життя (реальний конфлікт потреб), гіршим станом, вищим порівняно з іншими соціальними групами (конфлікт інтересів).

Національно-етнічний конфлікт. Спричиняється проблемами державного суверенітету, вирішенням територіально-статусних питань, між клановими суперечками тощо.

Політичний конфлікт. Пов'язаний зі свідомо регульованими цілями, спрямованими на перерозподіл влади. Для цього має бути сформована нова політична еліта.

Існують дві точки зору на *природу конфліктів*: ресурсна та ціннісна. *Ресурсна* базується на матеріалістичному розумінні конфлікту, який завжди розгортається за суттєво значущі засоби життєдіяльності; *ціннісна* – на системах цінностей, вірувань і переконань, несумісних принципах суспільного устрою, взаємовиключних культурних стереотипах. Звідси постає класифікація конфліктів.

Конфлікти ресурсів. Причиною їх є обмеженість ресурсів (економічних, матеріальних та ін.), що існує практично завжди. Саме у зв'язку з розподілом ресурсів і виникають суперечності.

Конфлікти цілей. Як правило, це позиційні конфлікти. Вони виникають, коли сторони, що виконують одне й те саме завдання, займають різні позиції, переслідують свої цілі.

Конфлікти цінностей. Спричинюють їх певні цінності різних індивідів та соціальних груп щодо значущих аспектів соціального життя.

Конфлікти комунікацій. Передумовою їх є або недостатня передача інформації, або її викривлення.

При розгляді *четвертого питання* необхідно усвідомити, що конфлікт є складним за структурою соціальним явищем, його елементи тісно взаємодіють між собою. До найважливіших із них належать:

1. *Сторони, що конфліктують.* У соціальному конфлікті беруть участь щонайменше дві сторони (конфліктанти). Крім них, у конфлікті можуть бути задіяні також провокатори, співчуваючі, консультанти, посередники тощо. Соціолог повинен з'ясувати соціальні характеристики сторін (належність до певної страти, соціальна роль, службове становище, вік, стать, освіта – якщо йдеться про індивідів).

2. *Зона конфліктної взаємодії.* Конфлікт виникає лише за наявності

предмета суперечки, який зумовлює зону взаємодії його учасників. Часто його важко розпізнати, конфліктанти іноді й самі нечітко її уявляють. У зв'язку з цим зона конфлікту є дуже рухомою, може розширюватися та звужуватися.

3. *Уява про ситуацію.* Кожний з конфліктантів має власне уявлення про всі обставини, що супроводжують конфлікт. А це створює додаткові підстави для непорозумінь.

4. *Причини, мотиви.* Кількість їх може бути необмеженою. Іноді вони є відкритими, іноді прихованими, усвідомленими або навпаки. Самі вони спонукають до вступу в конфлікт, постаючи як сукупність об'єктивних суб'єктивних умов, що стимулюють конфліктну активність, суб'єктів. Мотиви конфліктів конкретизуються у цілях, переслідуваних їх учасниками.

5. *Умови, за яких відбувається конфлікт.* З'ясування їх дає змогу розглядати конфлікт не як ізольовану систему, а як реальну соціальну ситуацію. Як правило вони бувають політичними, економічними, культурними, психологічними тощо.

6. *Дії.* За конфліктної ситуації дії кожної зі сторін заважають іншій досягти мети й оцінюються як ворожі. Здебільшого вони проявляються в: створенні прямих або побічних перешкод для реалізації планів та намірів однієї зі сторін; невиконанні іншою стороною своїх обов'язків та зобов'язань; загарбанні або утриманні того, що, на думку цієї сторони, належить саме їй; нанесенні прямої чи побічної шкоди майну чи репутації; фізичному насильству; погрозах та інших діях, що змушують протилежну сторону діяти всупереч своїй волі та обов'язкам; діях, що принижують гідність людини, соціальної спільноти.

7. *Наслідки.* Можуть бути як позитивні, так і негативні, що залежить не лише від правомірності домагань, але й від перипетій боротьби.

Отже, для існування конфлікту необхідні конфліктна ситуація, що складається об'єктивно; суб'єкти конфлікту; привід для його розгортання.

При розгляді *п'ятого питання* необхідно усвідомити, що конфлікт як соціальне явище є породженням певних соціально-психологічних чинників, втілених в інтересах конкретних соціальних суб'єктів – учасників конфліктної ситуації. Він є сукупністю об'єктивних і суб'єктивних передумов, наслідком взаємодії різноспрямованих прагнень, що постають у найрізноманітніших комбінаціях. До найголовніших причин, належать:

1. Протилежні орієнтації сторін – суб'єктів взаємодії. У соціальній практиці різноспрямованість інтересів не менш поширена, ніж їх консолідація. Нерідко егоїстичні інтереси стосуються однієї і тієї ж цілі, яку неможливо реалізувати одночасно, без посягання на інтереси інших суб'єктів соціуму, що, безумовно, породжує конфліктні ситуації.

2. Різноспрямованість ідеологічних засад. Виникнувши на основі різних поглядів, конфлікти часто переростають у безкомпромісну боротьбу за певне спрямування політичного, соціально-економічного розвитку держави, стосуючись таких суто прагматичних аспектів, як власність тощо. Часто вони стосуються релігійних, соціокультурних питань.

3. Різновекторність соціально-економічних орієнтацій. Передусім вони пов'язані з соціально-економічною нерівністю, нерівноправним розподілом

матеріальних і духовних благ. Нерідко вони проявляються на етапі трансформації суспільно-економічних систем, що зумовлено певними змінами у сфері власності і привласнення, які, у свою чергу, породжують відповідні стратифікаційні зміни.

4. Суперечності між елементами соціальної структури. Обумовлені вони неузгодженістю цілей та завдань різних рівнів організації суспільства (центр–периферія).

5. Соціально-психологічні та морально-етичні. Вони постають у формі незадоволення окремих індивідів їх статусом у певному середовищі, що породжує різноманітні спроби змінити його.

При розгляді шостого питання необхідно усвідомити, що прогнозування та попередження конфліктів належать до головних завдань управлінської діяльності щодо регулювання соціальних протиріч.

Прогнозування конфліктів – доказове припущення можливості їх виникнення та розвитку. Здійснюється на наукових засадах з урахуванням практичного досвіду.

Попередження конфліктів – організація життєдіяльності суспільства, соціальної спільноти, яка мінімізує вірогідність протиріч між його суб'єктами.

Зрозуміло, що набагато легше попередити конфлікт, ніж його розв'язати, тому профілактика конфлікту є не менш важливою, ніж уміння його конструктивно вирішувати. Діяльність із профілактики конфлікту охоплює такі головні напрями:

- створення необхідних умов для мінімізації їх кількості та розв'язання неконфліктними засобами;
- оптимізація організаційно-управлінських умов створення та функціонування організацій;
- ліквідація соціально-психологічних причин конфліктів;
- блокування особистісних чинників виникнення конфліктів.

Питання цільових виступів

1. Основні теорії соціальної взаємодії.
2. Соціальні відносини та соціальні конфлікти.
3. Поняття «соціальний конфлікт» та «юридичний конфлікт». Співвідношення понять «конфлікт», «конфліктна ситуація» та «інцидент».
4. Критерії класифікації конфліктів та їх основні види.
5. Позитивні та негативні функції конфліктів.
6. Типологія конфліктів.
7. Кримінальний конфлікт: елементи, фактори виникнення, стадії.
8. Основні об'єктивні та суб'єктивні причини виникнення конфлікту.
9. Латентна та відкрита стадія конфлікту. Фази конфлікту.
10. Особливості розв'язання, запобігання та профілактики конфліктів.

Теми рефератів

1. Основні теорії соціальної взаємодії.

2. Соціальні відносини та соціальні конфлікти.
3. Поняття «соціальний конфлікт» та «юридичний конфлікт». Співвідношення понять «конфлікт», «конфліктна ситуація» та «інцидент».
4. Критерії класифікації конфліктів та їх основні види.
5. Позитивні та негативні функції конфліктів.
6. Типологія конфліктів.
7. Кримінальний конфлікт: елементи, фактори виникнення, стадії.
8. Основні об'єктивні та суб'єктивні причини виникнення конфлікту.
9. Латентна та відкрита стадія конфлікту. Фази конфлікту.
10. Особливості розв'язання, запобігання та профілактики конфліктів.

Література

1. Берьозкіна К. В. Сімейні конфлікти та стабільність сім'ї: точка зору соціології. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ. Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 17–19. URL: https://sumy.univd.edu.ua/files/conference/questions_science_pravo_2024_zbimik.pdf
2. Гарасимів Т., Базарник М. Методологічна дилема дефініції «соціалізація» у філософсько-правових концепціях. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. Львів, 2016. № 855. С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_25
3. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
4. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
5. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
6. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
7. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
8. Перевесники Незалежності. Силуєти покоління у часі та подіях : колективна монографія / Makeєв С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
9. Підходи до класового аналізу / За ред. Е. О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
10. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального

канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>

11. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>

12. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої форми його розвитку. *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: Н. В. Кочубей, В. А. Косяк, Є. О. Лебідь та ін.]. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. № 2 (18). С. 25–33. URL: <https://cutt.ly/hwjKhGK9>

13. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)

14. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

15. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

16. Симончук О. Соціальна структура українського суспільства під впливом повномасштабної війни: концептуальні та емпіричні пошуки. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 26–62. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/5.pdf>

17. Соціологія : підручник / М. П. Козирєв. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>

18. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму / О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>

19. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

20. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 9. Соціологічні дослідження

Семінарське заняття. Соціологічні дослідження

Навчальна мета заняття: розкрити сутність методів соціології, соціологічного дослідження; показати особливості програми соціологічного дослідження.

Кількість годин: 4

Навчальні питання:

1. Поняття, етапи та види соціологічного дослідження.
2. Основні методи збирання соціологічної інформації.
  - 1) Загальна характеристика й класифікація методів збирання первинної соціологічної інформації.
  - 2) Аналіз документів як джерела інформації, його місце серед інших методів збирання інформації.
  - 3) Спостереження в соціології, його загальна характеристика і місце серед інших методів збирання первинної соціологічної інформації.
  - 4) Соціальний експеримент, його призначення.
  - 5) Опитування як метод збирання соціологічної інформації, його місце серед інших методів.
  - 6) Особливості анкетування. Анкета, її структура.
  - 7) Специфіка інтерв'ю, його організація. Вимоги до інтерв'ю.
  - 8) Експертна оцінка як різновид опитування.
  - 9) Використання в соціології психологічних методів.
  - 10) Мета та методи обробки первинної соціологічної інформації.
3. Структура програми соціологічного дослідження. Основні вимоги до складання програми.
4. Анкета як основний інструмент дослідження. Основні вимоги до складання анкети.

Методичні вказівки

Сучасне соціологічне дослідження є доволі важливою і водночас складною справою, адже потребує серйозної і тривалої підготовки. Надійність і цінність отриманої інформації безпосередньо залежить від оволодіння правилами, технологією його підготовки і проведення. Для студентів інтерес має не тільки соціологічна інформація, але й методи її отримання, методика соціологічних досліджень.

При підготовці до *першого питання* передусім слід усвідомити сутність та специфіку соціологічних досліджень. У зв'язку з цим необхідно звернути особливу увагу на зміст поняття „соціологічне дослідження”, його предмет і об'єкт, розглянути основні його види.

Залежно від завдань соціологічні дослідження поділяють на:

– фундаментальні, які спрямовані на виявлення та аналіз соціальних тенденцій, закономірностей розвитку і пов'язані, як правило, з розв'язанням складних проблем суспільства та його масштабних складових частин;

- прикладні дослідження, які використовують для вивчення шляхів, форм та засобів удосконалення діяльності конкретних соціальних об'єктів;
- комплексні дослідження, що проводяться з міждисциплінарної проблематики й поєднують елементи попередніх видів досліджень.

При розгляді *другого питання*, варто звернути увагу, що соціологія, як і будь-яка інша наука, використовує загальнонаукові та спеціальні соціологічні методи теоретичного й емпіричного пізнання соціальної дійсності.

Варто розглянути 2 види методів соціологічного дослідження: загальнонаукові (діалектика, синергетика, історичний) та спеціальні (аналіз документів, спостереження, опитування, соціальний експеримент, соціометрія тощо).

Розгляд *третього питання* доцільно розпочати з констатації того, що будь-яке соціологічне дослідження починається з розробки програми, яка визначає логічну послідовність науково-аналітичної роботи творчого колективу.

Зміст та структура програми залежать від головної мети дослідницької діяльності. Програма соціологічного дослідження – це науковий документ, у якому логічно відображена схема переходу від теоретично-методологічного викладення проблеми до конкретного дослідження. У процесі розробки програми вирішуються питання визначення об'єкта, розробляються конкретні методики збору, обробки та аналізу отриманої емпіричної інформації.

При підготовці до семінарських занять намагайтеся проаналізувати основні методи збору соціологічної інформації. Під методами соціологічного дослідження розуміється техніка дослідження, яка використовується для вивчення соціального світу. Серед методів збору первинної інформації найпопулярніший метод опитування.

Висвітлюючи *четверте питання*, слід пам'ятати, що одним з найпоширеніших видів опитування є анкетування.

Анкета – тиражований документ, який містить певну сукупність запитань, сформульованих і пов'язаних між собою за встановленими правилами. Особливу увагу приділіть конструюванню анкети, її структурі, класифікації питань (за змістом, формою, функціями тощо).

Також зверніть увагу на правила формулювання запитань для анкети. У літературі висловлюється немало порад, правил та вимог до розробки запитань анкети. Принципи логічного аналізу запитань анкети дозволяють

відбракувати, виключати грубі логічні помилки. Адже, якщо соціолог допускає помилки на етапі створення анкети, то вони додаються до тих неминучих помилок, які супроводжують процес формування вибірки, операціоналізації понять, збору та аналізу даних.

Хоча створення анкет до сих пір є в більшій мірі мистецтвом, ніж наукою, можна сформулювати ряд простих загальних правил, слідування яким дозволить досліднику бути впевненим в тому, що анкета буде зрозумілою учасникам опитування.

1. Перш за все запитання повинні бути недвозначними. Двозначне запитання припускає наявність у респондента не однієї відповіді на нього, а

більше. Двозначні запитання – це, по суті, два запитання в одному. Запитання повинно бути лише про один предмет. Також не варто використовувати слова, що мають багато значень або інтерпретацій.

2. Кожне запитання повинно бути, наскільки це можливо, коротким та простим. Оптимальна довжина анкетного запитання має бути в межах від 11 до 26 слів.

3. У формулюванні запитань слід використовувати лише ті слова, які завідомо добре відомі респондентам. Варто запобігати використанню технічних термінів, сленгу і незвичної лексики, оскільки їх значення може бути не правильно витлумачене респондентами.

4. У запитаннях варто уникати подвійного заперечення.

5. Необхідно всіма можливими засобами уникати упередженості у формулюванні запитань. Не слід використовувати запитання, які підказують певну, наперед задану відповідь.

6. При складанні анкети і формулюванні запитань необхідно потурбуватись про те, щоб респондент повністю зрозумів питання та виразив свою думку.

7. Інколи респонденту важко відповісти на те чи інше запитання, тому необхідно це передбачити і

доповнити запитання такими варіантами відповіді, як: «важко відповісти», «не знаю».

8. Не варто переоцінювати свої можливості в передбаченні всіх можливих варіантів відповіді. Тому обдумайте, чи не варто додати до переліку варіантів відповідей на деякі закриті запитання таку позицію, як «інший варіант...».

9. Варто враховувати, що деякі запитання орієнтовані не на всіх, а лише на певну категорію опитуваних. Коли запитання розраховане не на всіх респондентів, а лише на деяких з них, варто передбачити фільтр.

10. Інколи варто подумати про те, чи не зачепить запитання самолюбство респондента, його гідність, чи не викличе негативних емоцій.

11. На закінчення варто обдумати валідність шкали, на якій розміщені варіанти відповідей.

Пам'ятайте, що анкетування є лише одним із методів опитування. Спробуйте порівняти його ефективність з іншими методами. Соціологічна практика виробила цілий комплекс методів збору соціологічної інформації: опитування, інтерв'ю, спостереження, експеримент, аналіз документів, експертна оцінка, тестування, фокус-групи, ведення бесіди тощо. Використання соціологом того чи іншого методу, в тому числі й анкетування, залежить від умов, місця і часу, мети і завдань дослідження, а також його виду.

Пам'ятайте, що ефективність будь-якого соціологічного дослідження залежить від того, наскільки соціолог чітко визначив для себе зміст соціальної проблеми, що досліджується, і, відповідно, від завдання, яке він прагне виконати за допомогою конкретного соціологічного дослідження.

Питання цільових виступів

1. Яку роль у соціологічному аналізі виконує емпіричне дослідження?

2. Назвіть і охарактеризуйте відомі вам типи соціологічного дослідження.
3. Що ви знаєте про програму соціологічного дослідження? Що вона відображає та в чому полягає її суть?
4. Назвіть відомі вам елементи структури програми соціологічного дослідження.
5. Вкажіть відомі вам вимоги до інструментарію дослідження.
6. Наведіть приклади відкритих, напіввідкритих та закритих питань анкети.
7. Сформулюйте гіпотезу соціологічного дослідження на будь-яку тему.
8. У чому полягають основні проблеми формування вибірки?
9. Охарактеризуйте види соціологічного опитування.
10. Перелічіть основні вимоги, що висуваються до запитань анкети.

Теми рефератів

1. Програма соціологічного дослідження: розділи, компоненти, процедури.
2. Анкета соціологічного дослідження: призначення, структура, правила побудови.
3. Різновиди інтерв'ю та особливості їх застосування в соціологічному дослідженні.
4. Місце спостереження серед інших методів соціологічного дослідження.
5. Вимоги до забезпечення якості та надійності вибірки.
6. Проблема надійності даних опитування та шляхи її розв'язання.
7. Поняття моніторингу в соціології. Історія виникнення та галузі застосування.
8. Лонгітудне дослідження як різновид соціологічного дослідження.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
4. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології: колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
5. Комплексні вимірювальні інструменти в соціологічних дослідженнях: розроблення, адаптація, обґрунтування достовірності : монографія / Є. Головаха, С. Дембіцький, Н. Паніна та ін.; за наук. ред. Є. Головахи та С. Дембіцького. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 405 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/kompleksni-vimiryuvalni-instrumenti-v-sociologichnih-doslidzhennyah.pdf>
6. Методологія наукових досліджень : підручник / О. Г. Данильян,

- О. П. Дзьобань. Харків : Право, 2019. 368 с. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/SENMK/OMND.pdf
7. Методологія та організація наукових досліджень : навч. посіб. / І. С. Добронравова, О. В. Руденко, Л. І. Сидоренко та ін.; за ред. І. С. Добронравової (ч. 1), О. В. Руденко (ч. 2). К. : ВПЦ «Київський університет», 2018. 607 с. URL: <http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/Methodol.pdf>
8. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
9. Соціологія : підручник / М. П. Козирев. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>
10. Симончук О. Метод усної історії в соціології. *Філософська думка*. 2019. № 6. С. 115–116. URL: <http://journal.philosophy.ua/>
11. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
12. Черниш Н. Соціологія сьогодні: тенденції та перспективи розвитку. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. 5–21. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
13. Шелухін В. Український соціологічний інститут: фракційна політика, наука та спецслужби у становленні української соціології. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 110–157. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/9.pdf>
14. Шостак І. В. Анкетування: методичні рекомендації щодо організації та проведення соціологічного дослідження. Острог, 2021. 40 с. URL: https://eprints.oa.edu.ua/8593/1/Anketuwanie_metodyczka.pdf

3. Рекомендована література

Основна

1. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
2. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: https://fpk.in.ua/images/biblioteka/3FMB_Pravo/sociology_ablov.pdf
3. Інструменти громадської участі в Україні : навч.-метод. посіб. / А. Є. Лебідь, М. С. Назаров. Суми : Сумський державний університет, 2020. 73 с. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/91403/1/Posibnik_instrumenty.pdf
4. Історія соціології: навчальний посібник / За ред. І. П. Руценка. Х. : ТОВ «Планета-Прінт», 2017. 442 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/161792211.pdf>
5. Комплексні вимірювальні інструменти в соціологічних дослідженнях: розроблення, адаптація, обґрунтування достовірності : монографія / Є. Головаха, С. Дембіцький, Н. Паніна та ін.; за наук. ред. Є. Головахи та С. Дембіцького. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 405 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/kompleksni-vimiryuvalni-instrumenti-v-sociologichnih-doslidzhennyah.pdf>
6. Людина в складному світі / за ред. Н. В. Кочубей, М. О. Нестерової; вступне слово В. П. Адрущенко. Суми : Університетська книга, 2017. 357 с. URL: http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/humen_2017_.pdf
7. Методологія наукових досліджень : підручник / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань. Харків : Право, 2019. 368 с. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/SENMK/OMND.pdf
8. Методологія та організація наукових досліджень : навч. посіб. / І. С. Добронравова, О. В. Руденко, Л. І. Сидоренко та ін.; за ред. І. С. Добронравової (ч. 1), О. В. Руденко (ч. 2). К. : ВПЦ «Київський університет», 2018. 607 с. URL: <http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/Methodol.pdf>
9. Пономаренко Т. Соціологія. Курс лекцій : навч. посіб. / МВС України; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Сум. філ. Суми : ФОП Цьома С.П., 2024. 303 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21564>
10. Соціологія : підручник / М. П. Козирев. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>
11. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>
12. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
13. Шостак І. В. Анкетування : методичні рекомендації щодо організації та проведення соціологічного дослідження. Острог, 2021. 40 с. URL: https://eprints.oa.edu.ua/8593/1/Anketuwanie_metodyczka.pdf
14. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9edV0XRP>

Додаткова

1. Антонова В. Ю. Соціокультурна трансформація буття українського етносу в умовах європейської інтеграції та сучасної глобалізації. *Філософія. Культура. Життя* : міжвуз. зб. наук. пр. / Ун-т митної справи та фінансів. Дніпропетровськ, 2016. Вип. 43. С. 5–17. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fkzh_2016_43_3
2. Безпека та довіра 2022 : за результатами досліджень 2013–2022 років, проведених у Харківській області : моногр. / [Сердюк О. О., Бугайчук К. Л., Матюшкова Т. П. та ін.; за заг. ред. Сокурєнка В. В.]; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, НДЛ з пробл. психолог. забезп. правоохор. діяльн., Харків. обл. держ. (військ.) адмін., Департамент оборон., мобілізац. роботи та взаємодії з правоохор. органами, Департамент науки і освіти, Соціолог. асоц. України. Харків : ХНУВС, 2023. 136 с. (DOI: <https://doi.org/10.32631/sf2022>). URL: <https://cutt.ly/cedV2pAs>
3. Берьозкіна К. В. Сімейні конфлікти та стабільність сім'ї: точка зору соціології. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ. Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 17–19. URL: https://sumy.univd.edu.ua/files/conference/questions_science_pravo_2024_zbimik.pdf
4. Богдан О. Що варто знати про соціологію та соціальні дослідження? Посібник-довідник для громадських активістів та всіх зацікавлених. К. : Дух і Літера, 2015. 380 с., з іл. URL: https://dodmc.dn.ua/images/stories/Biblioteka/sho_varto_znati_pro_sociologiyi_ta_socialni_doslidzh.pdf
5. Богданець Б. Р. Особливості розвитку молодшої сім'ї: соціально-філософський аспект. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ. Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 20–22. URL: https://sumy.univd.edu.ua/files/conference/questions_science_pravo_2024_zbimik.pdf
6. Гарасимів Т., Базарник М. Методологічна дилема дефініції «соціалізація» у філософсько-правових концепціях. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. Львів, 2016. № 855. С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_25
7. Гендер у психологічних та соціологічних дослідженнях : навч. посіб. / Л. О. Шевченко, Ю. В. Кобікова, І. В. Ламаш та ін.; [Міжнар. благод. фонд «СНІД Фонд Схід-Захід», Харк. нац. ун-т внутр. справ]. Київ : [б.в.], 2015. 148 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/e7e1220c-14f3-421e-86c7-1f99f1331c79/content>
8. Глобальні та локальні кризи: переосмислюючи українське суспільство : матеріали Міжнародних соціологічних читань пам'яті Н. В. Паніної / За наук. ред. Є. І. Головахи, О. Г. Стегнія, О. О. Максименко. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 170 с. URL: <https://cutt.ly/WedV8mmu>

9. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології : колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
10. Книш М., Котик Л. Глобальні проблеми людства : навч. посібник. Львів : ПростірМ, 2021. 130 с. URL: https://geography.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2021/07/KotyK-Knysh-Globalni_problemy_liudstva-book.pdf
11. Комплексні вимірювальні інструменти в соціологічних дослідженнях: розроблення, адаптація, обґрунтування достовірності [Є. Головаха, С. Дембіцький, Н. Паніна та ін.]; за наук. ред. Є. Головахи та С. Дембіцького. Київ: Інститут соціології НАН України, 2022. 405 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/kompleksni-vimiryuvalni-instrumenti-v-sociologichnih-doslidzhennyah.pdf>
12. Кононенко О. Ю. Актуальні проблеми сталого розвитку : навчально-методичний посібник. К. : ДП «Прінт сервіс», 2016. 109 с. URL: https://geo.knu.ua/wp-content/uploads/2021/04/posibnik_kononenko.pdf
13. Кравченко Т. О. Технології, які змінюють суспільство. Суспільство, що трансформує етику (філософський аналіз). *Молодий вчений*. 2017. № 3 (43). С. 38–44. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2017/3/10.pdf>
14. Кубальський О. Н. Демократизація науки і суспільства у глобальних умовах соціальної турбулентності. *Мультиверсум. Філософський альманах*. 2023. Вип. 1 (177). С. 27–37. URL: <https://cutt.ly/cwjKhchn>
15. Лебідь А. Є., Тимофєєва Т. Концепція справедливого повстання: концептуалізація, легалізація та легітимація природного права. *Ціннісно-орієнтований підхід в освіті і виклики євроінтеграції* : матеріали III Всеукраїнської науково-методичної конференції (м. Суми, 18 червня 2022 р.). Суми : Сумський державний університет, 2022. С. 122–126. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/88621/1/Lebid%20legitimation.pdf>
16. Лебідь А., Гірман О. Гендерний моніторинг активності громадянського суспільства в Україні. *Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства* : матеріали IX Всеукраїнської наукової конференції студентів, аспірантів, викладачів та співробітників (15–16 квітня 2021 р., м. Суми). Суми : Сумський державний університет, 2021. С. 303–308. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/84710/1/Lebid_doslidzhennia.pdf
17. Малиш Л. Нерівність у різних країнах: динаміка станів та сприйняття з боку населення за 20 років. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 63–79. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/6.pdf>
18. Науковий звіт за результатами соціологічного моніторингу рівня сприйняття корупції та ефективності заходів із протидії та запобігання корупційним проявам в Харківській області «Корупція у повсякденному житті харків'ян – 2017» / Сердюк О.О. [Базима Б. О., Шорохова Г.М. та ін.]; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Наук.-дослід. лабораторія з проблем протидії злочинності. Харків : ХНУВС, 2017. 25 с. URL: <https://univd.edu.ua/science-issue/issue/1652>

19. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
20. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Makeєв С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
21. Підходи до класового аналізу / За ред. Е.О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
22. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ef813693-fe2e-407a-be03-ba372de22f14/content>
23. Пономаренко Т. О., Рудь В. О. Імплементация світових цінностей в український аксіологічний простір: філософський аналіз. *Становлення сучасної Української держави: роль європейських цінностей у формуванні демократичного буття* = *The Formation of the Modern Ukrainian State : The Role of European Values in the Formation of Democratic Life* : міжнар. наук. конф. в рамках міжнар. проєкту Erasmus+ за напрямком Jean Monnet «Implementation of European values as a basis of democracy in Ukraine» (7 листоп. 2023 р., м. Миколаїв) / М-во освіти і науки України ; ЧНУ ім. Петра Могили. Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2023. С 103–106. URL: <https://cutt.ly/KedV3f0b>
24. Пономаренко Т. О., Івах М. В. Молода сім'я в Україні: тенденції та виклики (філософський аналіз). *World trends, realities and accompanying problems of development* : Proceedings of the 14th International scientific and practical conference (Copenhagen, Denmark, December 19–22, 2023). Copenhagen, Denmark : International Science Group, 2023. Р. 295–298. URL: <https://cutt.ly/yesrdqmy>
25. Пономаренко Т. О., Білоус Т. Л. Предмет соціології культури, її структура та функції. *Наше право*. 2023. № 3. С. 205–208. doi: 10.32782/NP.2023.3.30. URL: <https://univd.edu.ua/science-issue/issue/5834>
26. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)
27. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри / за ред. Л. Г. Скокової. Київ: Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf
28. Рудь В. О. Мережеві комунікації та їх вплив на соціалізацію людини. *Питання сучасної науки і права* : матеріали XIV Всеукраїнської науково-

практичної конференції здобувачів вищої освіти (26 квітня 2024 року, м. Суми) / Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ. Суми : СФ ХНУВС, 2024. С. 57–59. URL: <https://cutt.ly/MedV3Eeh>

29. Сердюк О. О. Молодь та наркотики – 2021 : результати моніторингу залежної поведінки серед молоді м. Харків 1995–2020 років та студентського модуля Українського лонгitudного дослідження (ULS+) : монографія / Сердюк О. О., Бурлака В. В., Даниленко Г. М., Бобро Н. В., Базима Б.О., Щербакова І. В. ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. 92 с. URL: <https://cutt.ly/8edV3CJF>

30. Симончук О. Соціальна структура українського суспільства під впливом повномасштабної війни: концептуальні та емпіричні пошуки. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 26–62. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/5.pdf>

31. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму/ О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>

32. Соціологічне метатеоретизування: історія та сучасність / За заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 506 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/news/2022/2019-sociologichne-metateoretizuvannya.pdf>

33. Стегній О. Екологічна громадська думка: методологічні засади дослідження. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 2. С. 111–136. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-2/9.pdf>

34. Степанов В. Ю. Соціокультурний простір сучасності. *Вісник Харківської державної академії культури*. Харків, 2014. Вип. 43. С. 104–110. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/hak_2014_43_15

35. Сучасне суспільство, людина, право в умовах глобальних трансформацій: монографія / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко та ін.; за ред. О. Г. Данильяна. Харків : Право, 2020. 344 с. URL: https://dSPACE.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/18268/1/Monokol_8.pdf

36. Сучасні стратегії гендерної освіти в умовах євроінтеграції : збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (10–11 вересня 2020 р., м. Тернопіль) / Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка ; за заг. ред. В. П. Кравця, О. М. Кікінежді. Тернопіль : ТНПУ, 2020. 288 с. URL: https://tnpu.edu.ua/vyhovna%20robota/2020_final_Zbirnyk%20tez_Gender.pdf

37. Храбан Т., Храбан М. Відображення в мас-медіа наслідків впливу війни на гендерну сегрегацію на українському ринку праці. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 2. С. 85–100. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-2/7.pdf>

38. Шелухін В. Український соціологічний інститут: фракційна політика, наука та спецслужби у становленні української соціології. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2024. № 1. С. 110–157. URL: <https://stmm.in.ua/archive/ukr/2024-1/9.pdf>

Інформаційні ресурси в Інтернеті:

1. European Sociological Association (англійською мовою). URL: <https://www.europeansociology.org/home>
2. International Sociological Association (англійською мовою). URL: <https://www.isa-sociology.org/en>
3. Sociology Lens Insights (англійською мовою). URL: <https://www.sociologylens.net/>
4. Інститут демографії і соціальних досліджень імені В. М. Птухи НАН України. URL: <http://www.idss.org.ua>
5. Інститут соціології НАН України. URL: <https://i-soc.com.ua/>
6. Інституційний репозитарій Харківського національного університету внутрішніх справ. Соціологія. Соціальна робота. URL: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/98>
7. Науковий журнал «Соціологія: теорія, методи, маркетинг» (архів номерів). URL: <https://stmm.in.ua/archive/>
8. Публікації Інституту соціології НАН України. URL: <https://i-soc.com.ua/ua/edition/publications>
9. Соціальні виміри суспільства (збірники наукових праць). URL: <https://i-soc.com.ua/ua/edition/socialni-vimiri-suspilstva/>
10. Український центр економічних і політичних досліджень імені О. Разумкова, м. Київ). URL: <https://razumkov.org.ua/sotsiologiya/pres-relizy>
11. Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва (Інфографіка). URL: <https://dif.org.ua/category/infographics>
12. Цілі сталого розвитку. URL: <https://ukraine.un.org/uk/sdgs>